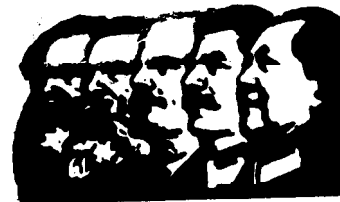

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 363 ΔΡΧ 200

ΠΑΓΚΑΛΟΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΡΑΤΟΜΕΙ

Ο Πάγκαλος είναι ένας τύπος που εκτελείται αρκετά εύκολα επειδή φροντίζει να απομονώνεται συγκρουόμενος με τους πάντες. Αυτό έγινε όταν έχασε την καίρια θέση του υπουργού Εξωτερικών με την προβοκάτσα Οτσαλάν. Αυτό έγινε και τώρα που έχασε και το τελευταίο υπουργικό του καταφύγιο. Έτσι όμως εξηγείται μόνο μια πλευρά της ευκολίας με την οποία καθαιρείται. Η άλλη πλευρά, η κύρια βρίσκεται στο ότι ο Πάγκαλος δεν έχει καταλάβει, όπως και όλα τα άλλα θύματα της συμμορίας Σημίτη-Παπανδρέου-Λαλιώτη, ποια είναι η πηγή των χτυπημάτων. Έτσι κι αυτός εξοντώνεται δίχως να πηλώνουν πραγματικά οι θύτες του.

Ο Πάγκαλος όταν έχασε το υπουργείο Εξωτερικών από τον Γ. Παπανδρέου με την προβοκάτσα Οτσαλάν ήταν σίγουρος, και το είπε, πως τον έφαγαν οι ΗΠΑ. Από τότε συνέχισε να χτυπάει τον Γ. Παπανδρέου σαν ενδοτικό, χρησιμοποιώντας εθνικιστικά αντιδυτικά επιχειρήματα, πράγμα που καθόλου δεν ενοχλούσε τον Παπανδρέου, αφού έτσι

η Δύση τον εμπιστευόταν παρ'ότι και τον καθιστούσε πλήρως θωρακισμένο.

Ο αληθινός φόβος της συμμορίας Σημίτη σε σχέση με τον Πάγκαλο βρισκόταν πάντα στο εσωτερικό μέτωπο. Ένα χτύπημα στον Πάγκαλο δεν έπρεπε να γίνει με τέτοιο τρόπο που αυτός να συσπειρώσει γύρω του τους τουρκοφάγους σοβινιστές που έχουν μεν λουφάξει, αλλά πάντα καιροφυλακτούν για μια ρεβάνς. Όσες φορές ο Πάγκαλος κατηγορούσε τον Γ. Παπανδρέου με εκφράσεις πολύ πιο αιχμηρές απ'όσο αυτές που χρησιμοποίησε στην τελευταία του συνέντευξη δεν πάθαινε τίποτα, γιατί ο Γ. Παπανδρέου δεν μπορούσε να πείσει κανέναν ότι η νέα “ειρηνική” πολιτική του έχει φέρει σε δύσκολη θέση την Τουρκία ή ότι την έχει υποχρεώσει σε κάποιες υποχωρήσεις στο Αιγαίο και την Κύπρο. Ήταν μάλιστα στην Κύπρο που η ρωσόδουλη συμμορία έκανε τις μεγαλύτερες παραχωρήσεις στον τούρκικο σοβινισμό αφήνοντας αναπάντητες τις μεσολαβητικές σφηνές Ανάν-Ντε Σότο περί Συνομοσπονδίας δηλαδή περί διαμελισμού του νησιού.

Η συμμορία χτύπησε λοιπόν τον Πάγκαλο μόλις εξασφάλισε ευνοϊκούς όρους στα παρα-

πάνω ζητήματα. Στο ζήτημα της Κύπρου η συμμορία καλύφθηκε από τους σοβινιστές της Ελλάδας και της Κύπρου όταν πριν λίγες μέρες σε συνάντησή του με τον Κληρίδη ο Σημίτης διατύπωσε με σαφήνεια μια θέση κατά της Συνομοσπονδίας. Κυρίως όμως στο ζήτημα του να φέρει σε δύσκολη θέση την Τουρκία η διπλωματία Γ. Παπανδρέου είχε μια πραγματική επιτυχία: Πέτυχε να βάλει κατ' αρχήν την Ευρωπαϊκή Ένωση να συγκρουστεί με την Τουρκία μέσα από την πρόταση του κειμένου της εταιρικής σχέσης έτσι ώστε να βαθύνει το ευρωτουρκικό ρήγμα.

Αυτή η επιτυχία στο δεύτερο ζήτημα συν την κάλυψη στο πρώτο έφεραν σε πλεονεκτική θέση τη συμμορία απέναντι στους σοβινιστές. Ακριβώς για να σηκώσει το ηθικό του σοβινισμού, για να μην περικυκλωθεί και να μην αφήσει τους Γ. Παπανδρέου - Σημίτη να χαρούν έστω και λίγο τη νίκη τους, ο Πάγκαλος βγήκε να αμφισβητήσει τον πρώτο με τον πιο υπαινικτικό τρόπο. Η δήλωσή του στο Έθνος της Κυριακής είναι ένας χορός στα δάχτυλα πάνω σε τραπέζι με

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Να ξεσκεπάσουμε το σοσιαλφασισμό Σημίτη

Κάθε επέτειος του Πολυτεχνείου φέρνει τη χώρα πιο κοντά σε ένα νέο φασισμό.

Την ώρα ακριβώς που όλα δείχνουν το θρίαμβο του Πολυτεχνείου, το θρίαμβο της δημοκρατικής ιδεολογίας που η μεγάλη εξέγερση του '73 αντιπροσωπεύει στα μάτια του λαού, την ίδια αυτή ώρα το επετειακό Πολυτεχνείο γίνεται το συμβολικό άντρο μιας νέας ασύλληπτα πιο βάρβαρης δικτατορίας, μιας δικτατορίας στο όνομα του λαού.

Φέτος, όπως όλα τα τελευταία χρόνια, είναι όλες οι αποχωρήσεις του σοσιαλφασισμού που οργανώνουν τις τελετές της επετείου, ελέγχουν το χώρο, αποδοκιμάζουν ή χειροκροτούν τους καταθέτες των στεφα-

συνέχεια στη σελ. 2

συνέχεια στη σελ. 5

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ
Πανωλεδρία του προδότη Λιακόπουλου
και των πρώην κνιτών σελ.6

ΠΩΣ ΚΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΣΤΩΝ ΚΝΙΤΩΝ

Το ρωσόδουλο μέτωπο κυριαρχεί στην πολιτική κορυφή αλλά δεν έχει τον ολοκληρωτικό έλεγχο του κράτους τον οποίο μοιράζεται με τους πολιτικούς εκφραστές της φιλοευρωπαϊκής ή της σοβινιστικής αστικής τάξης μέσα στην κυβέρνηση και στους διοικητικούς μηχανισμούς σε όλα τα κλιμάκια της εξουσίας. Για να αποκτήσει μεγαλύτερο έλεγχο πρέπει το κυβερνητικό κόμμα, το ΠΑΣΟΚ, να διαβρωθεί βαθύτερα με τη μεγαλύτερη δυνατή διείσδυση σ' αυτό στελεχών του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ. Αυτό το έργο το πραγματοποιούν οι Σημίτης-Λαλιώτης-Σκανδαλίδης μέσα από τη λεγόμενη διεύρυνση του ΠΑΣΟΚ, την είσοδο "νέου αίματος" και τον παραμερισμό των "κουρασμένων" παλαιών στελεχών.

Τη στρατηγική του ρωσόδουλου μετώπου την εξυπηρετεί πάντα ένας κεντρισμός που παίρνει ή τη μορφή της "κεντροαριστεράς" ή στην περίπτωση της ΝΔ της "κεντροδεξιάς" και του "μεσαίου χώρου". Με αυτό τον τρόπο οι ρωσόδουλοι φροντίζουν να εμφανίζονται σαν "κέντρο", και σε συνεργασία με τις δημοκρατικές φράξιες χτυπούν τους σοβινιστές ενώ με τη συνεργασία των σοβινιστών χτυπούν τους δημοκράτες, ώσπου να εξαπλήσουν, να εκκαθαρίσουν και να αντικαταστήσουν με δικούς τους και τους μεν και τους δε.

Η ΩΡΑ ΤΩΝ "ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΩΝ"

Στα τέλη του Γενάρη αυτού του χρόνου 17 στελέχη από "το χώρο της ανανεωτικής, σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής αριστεράς", χωρίς πολλές τυμπανοκρουσίες, δήλωσαν την υποστήριξη τους στο Σημίτη για τις βουλευτικές εκλογές με κείμενο στο οποίο τόνιζαν πως: "Είναι φανερό ότι στο εκσυγχρονιστικό εγχείρημα δεν μπορούν να κληθούν οι συντηρητικές δυνάμεις, αλλά ούτε και μια Αριστερά που μένει προσκολλημένη στο παρελθόν" (Ελευθεροτυπία, 31/1/2000). Τότε δεν δόθηκε ιδιαίτερη σημασία, αλλά τα αποτελέσματα φάνηκαν στη νέα κυβέρνηση. Από τους δεκαεπτά, ο Ηλίας Ευθυμίου πρώην διευθυντής του ελληνικού τμήματος της Greenpeace, είναι υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ, ο Γ. Καλογήρου παλιός κνίτης, που πέρασε στον ΣΥΝ και αποχώρησε από τον ΣΥΝ μετά τις ευρωεκλογές του 1999 είναι γενικός γραμματέας του υπουργείου Ανάπτυξης, ο Γ. Τούντας είναι ειδικός σύμβουλος του υπουργείου Υγείας για την αναμόρφωση του Ε-ΣΥ και η Μυρσίνη Ζορμπα πρώην στέλεχος της ΕΑΡ είναι ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ. Τίποτα δε γίνεται τυχαία.

Στα μέσα του Αυγούστου ο Σκανδαλίδης δήλωσε ότι πρέπει να παραμεριστεί το "κόμμα της ε-

πετηρίδας" και να βγουν στο προσκήνιο νέα πρόσωπα (Βήμα, 27/8/2000).

Σε άρθρο του περιοδικού Πολιτικός και Οικονομικός Καθρέφτης (Αύγουστος 2000) περιγράφεται το σχέδιο της "διεύρυνσης" με τα νέα πρόσωπα ως εξής: "Το ΠΑΣΟΚ μετά τους εκσυγχρονιστές, τους "λοχαγούς" και άλλες κομματικές βαθμίδες αποκτά και τους "Ιερολοχίτες". Πρόκειται για περίπου 240 άτομα της απολύτου εμπιστοσύνης του Πρωθυπουργού, τα περισσότερα απ' αυτά είναι προσωπικοί του φίλοι από το Πανεπιστήμιο, ή διανοούμενοι, στη συντροφιά των οποίων ως γνωστόν ο πρωθυπουργός αρέσκειται και δεν έχουν σχέση με το κόμμα... Το άτομο αυτό σώμα των 240, θα διαιρεθεί σε υποομάδες, έξι τον αριθμό, και η κάθε μία θα ασχοληθεί με τη δική της θεματική ενότητα. Σε όλο αυτό το εγχείρημα οι προερχόμενοι από το ΠΑΣΟΚ δείχνουν να περιορίζονται πλέον αισθητά. Στις "σαραντάδες" αυτές εκτός των καθαρόαιμων "πασόκων" θα συμμετάσχουν πανεπιστημιακοί τεχνοκράτες, οι οποίοι χωρίς να έχουν οργανική σχέση με το ΠΑΣΟΚ μέχρι σήμερα, έχουν στηριχθεί το εκσυγχρονιστικό ρεύμα και προσωπικά τον κ. Σημίτη. Τέτοια πρόσωπα είναι οι κ.κ Τσουκαλάς, Τήνιος, Μουζέλης, Παπαδημητρίου.

Μια δεύτερη κατηγορία, αποτελείται από μέλη των διαφόρων κινήσεων και δικτύων της αριστεράς, που προεκλογικά και μετεκλογικά μπήκαν σε τροχιά συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ κι ορισμένοι απ' αυτούς οι κ.κ Ευθυμίου, Τούντας, Καλογήρου ανέλαβαν και θέσεις στον κρατικό μηχανισμό... (οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Για να γίνει δυνατή η υλοποίηση αυτού του σχεδίου οργανώθηκαν θεματικές συνδιασκέψεις στα πλαίσια της προετοιμασίας του επόμενου συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ όπου είναι προσκαλεσμένα τα στελέχη της πρώτης και δεύτερης κατηγορίας που θα αποτελέσουν τους "ιερολοχίτες" και θα αναλάβουν ανά ομάδες τη δική τους "θεματική ενότητα". Ο εισοδισμός φαίνεται ότι θα γίνει και απ' έξω και από μέσα. Κάποιοι θα παραμείνουν για καιρό εξωτερικοί, μη-κομματικοί παράγοντες που θα αποτελούν τη γέφυρα μεταξύ ΠΑΣΟΚ και ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ και είναι χαρακτηριστικό ότι από τους υπουργοποιημένους αρκετοί αρνούνται να εκδώσουν ταυτότητα μέλους του ΠΑΣΟΚ. Κάποιοι άλλοι όπως αναφέρει το Βήμα της Κυριακής (10/9/2000) "θα δεχθούν προτάσεις να ενταχθούν επίσημα στο ΠΑΣΟΚ και να λάβουν μέρος μάλιστα και στο συνέδριο του".

Το ρωσόδουλο μέτωπο είχε για πολύ καιρό δουλέψει αυτό το σχέδιο. Δημιουργούσε σταδιακά τις δεξαμενές των "ιερολοχιτών" μέ-

σα από "τις κινήσεις και τα δίκτυα της αριστεράς", δηλ. τον γνωστό ΟΠΕΚ (Όμιλο Προβληματισμού για τον Εκσυγχρονισμό της Κοινωνίας) ο οποίος ιδρύθηκε το 1990 με ιδρυτικά στελέχη τους Βερελή, Ροζάκη, Πανταγιά, Παπούλια, το "Δίκτυο Διαλόγου και Παρέμβασης για την Κεντροαριστερά" που ιδρύθηκε το 1996 από στελέχη που αποχώρησαν από το ψευτοΚΚΕ και στη συνέχεια από τον ΣΥΝ, την "Πρωτοβουλία Πολιτών" όπου βρίσκονται οι Τούντας, Καλογήρου, Ευθυμίου, την "Ένωση Πολιτών - Παρέμβαση" με τον Ν. Μουζέλη. Νέα είσοδος είναι αυτή της ΑΕΚΑ του Μπίστη. Η ΑΕΚΑ, το Δίκτυο και η Πρωτοβουλία αποφάσισαν να διοργανώσουν εκδήλωση σε μία επίδειξη συντονισμού των κινήσεων τους με θέμα τις εργασιακές σχέσεις και ομιλητή τον υπουργό Εργασίας Γιαννίτση (Έθνος, 19/11/2000). Βέβαια οι ρωσόδουλοι δεν θέλουν σώνεια και καλά όλοι αυτοί οι άνθρωποι να είναι δικοί τους και κνίτες. Μέσα σε όλους αυτούς τους χώρους υπάρχουν πραγματικοί δημοκράτες, π.χ. ο Μουζέλης που λειτουργούν σαν κάλυψη για το κοπάδι των εισοδιστών κυρίως για να μην αντιδράσει το παλιό στελεχικό aparat του ΠΑΣΟΚ.

ΟΙ ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ "ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΩΝ"

Η επιχείρηση "διεύρυνση" είχε διάφορα στάδια. Πρώτο στάδιο ήταν η εκκαθάριση ή η αποδυνάμωση από το Σημίτη όλων των κυβερνητικών στελεχών που έδωσαν μάχες με τα "κινήματα" των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ και τα νίκησαν. Ο Σημίτης έδιωξε από την κυβέρνηση τους Τζουμάκα-Ρωμαίο επειδή γελιοποίησαν τους αγρότες του Παττάκη, τον Αρσένη επειδή χτύπησε την ηγεμονία του σοσιαλφασισμού στην παιδεία με από την κατάργηση της επετηρίδας, καθαίρεσε από υπουργό Εσωτερικών τον Παπαδόπουλο επειδή αποδυνάμωσε τους μηχανισμούς του σοσιαλφασισμού στα χωριά με το σχέδιο "Καποδίστριας", έδιωξε τον Γιαννόπουλο φανατικό υποστηρικτή όλων των προηγούμενων σ' αυτές τις μάχες, έστειλε τη Διαμαντοπούλου στην Ευρώπη μακριά από το υπουργείο Ανάπτυξης όπου ακολουθούσε πολιτική στήριξης της βιομηχανίας, και υποβίβασε στο υπουργείο Πολιτισμού τον επίσης αντικνίτη Πάγκαλο τοποθετώντας στη θέση του στο υπουργείο Εξωτερικών το ρωσόδουλο Γ. Παπανδρέου. Στη συνέχεια είδε την έξοδο και από το Υπουργείο Πολιτισμού μόλις επιτέθηκε δημόσια στον Γ. Παπανδρέου για την εξωτερική του πολιτική απέναντι στην Τουρκία. Ο τελευταίος που είχε κυβερνητική θέση και αμφισβήτησε την πολιτική Γ. Παπανδρέου, ο Κρανιδιώτης, βρίσκεται τώρα κάτω από το χόμα, με σοβαρές υπόνοιες για δολοφονία. Ο Πάγκαλος είχε φροντί-

σει, όπως και ο Γιαννόπουλος πριν από αυτόν, να ανοίξει μέτωπα με τους πάντες με αποτέλεσμα να είναι εύκολα τρωτός. Ένα γεγονός που επιδείνωσε τη θέση του πρέπει να είναι και η πρόσφατη σύμπλευσή του με τη Γιάννα Αγγελοπούλου για την οργάνωση της Ολυμπιάδας του 2004. Στη θέση του ήρθε ο Ευ. Βενιζέλος προσφέροντας κάλυψη στον Σημίτη. Η διαγραφή του Πάγκαλου επιβεβαίωσε τον κανόνα ότι μέσα στο ΠΑΣΟΚ μπορεί κανείς να λει οτιδήποτε αρκεί να μη χτυπάει ανοιχτά τα ηγετικά στελέχη της κλίμας Σημίτη-Λαλιώτη. Αυτό το ένωσε πρόσφατα ο Κεδίκογλου όταν διαγράφηκε αμέσως μόλις τόλμησε να χτυπήσει τον Αυγερινό, ενώ με την άνεση του μπορούσε να ποδοπατά τον Γιαννόπουλο.

Όλα αυτά τα κυβερνητικά στελέχη κατατομήθηκαν γιατί υπερασπίστηκαν την πολιτική που υποτίθεται ότι προωθεί ο Σημίτης, δηλαδή την πολιτική του ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού ενάντια στην κρατική γραφειοκρατία και τη σαπίλα. Χτυπήθηκαν ακριβώς γιατί η εκσυγχρονιστική πολιτική είναι μία βιτρίνα της κυβέρνησης Σημίτη. Ο πραγματικός εκσυγχρονισμός έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την πολιτική του ρωσόδουλου μετώπου και γι' αυτό ο Σημίτης κάνει ό,τι μπορεί για να την πατάξει, αλλά πάντα διακριτικά χωρίς να θορυβήσει την Ευρώπη και τους αφελείς φιλελεύθερους. Στο πεδίο της μάχης έπεσε τελευταία και ο γενικά αντικνίτης και αόματος "στρατηγός" του εκσυγχρονισμού, ο Τσουκάτος που ανέβασε τον Σημίτη στην εξουσία συσπειρώνοντας τους ευρωπαϊστές. Έτσι ο Σημίτης "έφαγε τα παιδιά του" και άνοιξε ο δρόμος για την υλοποίηση της διεύρυνσης ή αλλιώς της "επανίδρυσης" του ΠΑΣΟΚ. Όμως υπάρχουν ακόμα αντιστάσεις, αφού δεν είναι τόσο εύκολο το "παλιό" ΠΑΣΟΚ να παραδώσει την εξουσία ήσυχα και αθόρυβα σ' ένα εξωτερικό και καινούριο ΠΑΣΟΚ. Το αποτέλεσμα είναι η επιχείρηση της "διεύρυνσης" να έχει παγώσει προς το παρόν.

ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Για να τιθασεύσει τις αντιστάσεις των στελεχών ο Σημίτης με μία επικριτική επιστολή του ζήτησε ένταση των προσπαθειών τους να παράγουν κυβερνητικό έργο και άφησε να πλανάται η μομφή για "κόπωση" και αναποτελεσματικότητα. Ταυτόχρονα δεν παρέλειψε να τους ζητήσει να στηρίζουν τις θεματικές συνδιασκέψεις.

Σ' αυτό το σημείο ήρθε και η σφήνα του Τσοχατζόπουλου που ήταν ο μόνος από τα παλαιά στελέχη που βγήκε με φανατισμό να υποστηρίξει το άνοιγμα προς τα αριστερά και γι' αυτό το σκοπό να κάνει κριτική στο ΠΑΣΟΚ ότι δεν είναι τόσο "αριστερό" κόμμα όσο

θα έπρεπε και ότι έχει έλλειμμα κοινωνικής πολιτικής. Αμέσως μετά τη δημόσια αυτή κριτική που βγήκε απευθείας μέσα από τις σελίδες του Βήματος και δεν μπόηκε καθόλου μέσα στα κομματικά όργανα όλοι περίμεναν να βγουν τα μαχαίρια, αλλά το μόνο που έγινε ήταν να επιβεβαιωθούν οι "καλές σχέσεις" Ακη - Σημίτη. Ο Τσοχατζόπουλος αν και δεν είναι ρωσόδουλος δουλεύει τη ρωσόφιλη γραμμή μέσα στους εθνικιστές. Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και η συνέντευξη του Σκανδαλίδη στο Βήμα της Κυριακής (19/11/2000) όπου κάλυψε απόλυτα τον Τσοχατζόπουλο και υποστήριξε την κριτική του για το άνοιγμα προς τα αριστερά, ενώ ανέφερε ότι ο ίδιος έχει κάνει πολύ πιο σκληρή κριτική στην κυβέρνηση. Φαίνεται ότι ο Τσοχατζόπουλος χτυπάει τον Σημίτη για να εκτονώσει και να συσπειρώσει αυτούς όλες τις αντισυμμετρικές αντιστάσεις της βάσης.

Ο Σκανδαλίδης δήλωσε επίσης ότι σαφώς και θα μπορούσε να υπάρξει κάποια προοπτική συνεργασίας με τον Κωστόπουλο, αλλά όχι με τον σκληρό πυρήνα του ψευτοΚΚΕ. Φαίνεται ότι οι τελευταίες διαγραφές του ψευτοΚΚΕ (Ντρέκος, Μαντζουράνης, Κωστόπουλος, Θεωνάς) έγιναν για να υπάρχει ένα ρεύμα προερχόμενο από τα σπλάχνα του ψευτοΚΚΕ που να αποτελεί γέφυρα προς τον ΣΥΝ και το ΠΑΣΟΚ. Ακριβώς όπως τον αναφέρει ο Σκανδαλίδης δεν υπάρχουν περιθώρια για να δεχτεί το ΠΑΣΟΚ συνεργασία με το σκληρό πυρήνα του ψευτοΚΚΕ, άλλωστε και το ίδιο το ψευτοΚΚΕ θέλει να διατηρεί την αυτονομία του για να μπορεί πάντα να εκφράζει τη μάξιμουμ "ρώσικη" γραμμή. Όμως οι διαγραφμένοι που στα βασικά σημεία εκφράζουν πάντα την πολιτική του ψευτοΚΚΕ διεισδύουν εύκολα σαν εκφραστές της στην εξουσία.

ΟΙ "ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ" ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Εκτός από τη διάβρωση του ΠΑΣΟΚ προωθείται τώρα ενόψει της αναθεώρησης το σχέδιο των "ανεξάρτητων διοικητικών αρχών" οι οποίες αποτελούν δοκιμαστικό σωλήνα της οικογενειακής συγκυβέρνησης. Στο νέο πολιτικό σκηνικό για όλα τα κεντρικά πολιτικά ζητήματα όπου μπορεί να γεννηθούν ζητήματα διαφθοράς και διαπλοκής πολιτικής εξουσίας και ιδιωτικών οικονομικών συμφερόντων, όπου απαιτείται η περίφημη διαφάνεια, θα υπάρχουν οι λεγόμενες "ανεξάρτητες διοικητικές αρχές" οι οποίες δεν θα είναι τίποτα άλλο από διακομματικές επιτροπές με κυβερνητικές εξουσίες. Μία πρώτη δοκιμή έγινε με το Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο με το οποίο ο Ρέππας βρισκόταν σε διαρκή αντιπαλότητα ώ-

ΠΕΤΡΟΛΑ

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΕΔΑΦΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Μεγάλο πλήγμα για τους σαμποταριστές η αφίσσα και η προκήρυξη-καταγγελία της ΟΑΚΚΕ

Μετά την αφισκοκόληση της ΟΑΚΚΕ για το ζήτημα της Πετρόλα και τους τραμπουκισμούς του ψευτοΚΚΕ και ορισμένων μελών της “Επιτροπής ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα”, για τα οποία είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο, η οργάνωσή μας μοίρασε στην Ελευσίνα την προκήρυξη που δημοσιεύουμε παρακάτω στο πίσω μέρος της οποίας είχαμε φωτοτυπήσει σε σμίκρυνση την αφίσα μας. Επίσης κολλήσαμε ξανά στους δρόμους της Ελευσίνας τις αφίσσες μας που είχαν καλυφθεί από τους σοσιαλφασίστες.

Η ουσία της επίθεσης αυτής βρίσκεται στο γεγονός ότι ο σοσιαλφασισμός σηκώνει το βάρβαρο χέρι του να τραμπουκίσει σε βάρος

των μελών της ΟΑΚΚΕ που υπερασπίζονται την υπόθεση της βιομηχανίας στη χώρα μας και αυτό γίνεται για πρώτη φορά στο Θριάσιο. Γιατί η ΟΑΚΚΕ είναι η μοναδική οργάνωση που έβαλε ανοιχτά αυτό το ζήτημα όχι μόνο στο Θριάσιο αλλά και σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Είναι γεγονός ότι για πρώτη φορά γίνεται μια τέτοια επίθεση ενάντια της, παρόλο που στο ζήτημα της υπεράσπισης της βιομηχανίας η ΟΑΚΚΕ έχει πάει σε μια σειρά από εργοστάσια ανά την Ελλάδα που είτε προσπαθούν το καθεστώς ή η Γκρήνπις να τα κλείσουν, είτε κλείνουν. Αυτό λοιπόν το ζήτημα της επίθεσης αποκτήσε έτσι μια τεράστια σημασία. Γιατί αν με την επίθεση αυτή το μαύρο μέτωπο

των κατεδαφιστών νικούσε και δεν υπήρχε απάντηση τότε θα ήταν πια δύσκολο να στέκονταν μέσα στην Ελευσίνα οποιαδήποτε φωνή που ζητούσε όχι μόνο τον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα σαν ένα τεράστιο ζήτημα για όλη την βιομηχανία του Θριάσιου, αλλά και οποιαδήποτε άλλη φωνή είναι ενάντια στο κλείσιμο των μεγάλων εργοστασίων που υπάρχουν σε αυτό και που είναι ο απώτερος στόχος του σοσιαλφασισμού. Έπρεπε λοιπόν η επίθεση να έχει και την κατάλληλη απάντηση. Έτσι η ΟΑΚΚΕ μοίρασε εκατοντάδες προκηρύξεις μέσα στην πόλη καταγγέλλοντάς την και κολώντας πάλι την αφίσα που προκάλεσε τον τρόπο και την λυσσασμένη επίθεση των μελών της “Επιτροπής”.

Αυτό που έγινε σαφές από τις αντιδράσεις των κατοίκων που έπαιρναν την προκήρυξη και την διάβαζαν είναι ότι οι κάτοικοι θέλουν γενικά τη βιομηχανία στην περιοχή τους αλλά και την επέκταση και τον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα, εφόσον αυτή η επέκταση όχι μόνο δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας, αλλά και μειώνει - τουλάχιστον σε ότι αφορά την ίδια την Πετρόλα- δραστικά τη μόλυνση που προκαλείται στην ευρύτερη περιοχή. Πολλοί άνθρωποι ιδιαίτερα νέοι μας είπαν ότι συμφωνούν με την ΟΑΚΚΕ. Πραγματικά η αφίσα έπαιξε ένα ρόλο καταλύτη και ξύπνησε τις συνειδήσεις. Πολλοί άνθρωποι είπαν για την ΟΑΚΚΕ: “Επιτέλους μια φωνή που λει τα πράγματα με το όνομά της”. Με λίγα

λόγια η θέση της αφίσσας επιβεβαίωσε αυτό που οι μάζες πίστευαν, δίχως να το μπορούν και να τολμούν να το διατυπώσουν. Η αφίσα έκανε δύο πράγματα: Διατύπωσε το αυτονόητο και έσπασε την τρομοκρατία στην Ελευσίνα.

Αυτή τη φορά οι σοσιαλφασίστες δεν τόλμησαν να κάνουν οτιδήποτε ενάντια στο μοίρασμα της προκήρυξης και το κόλλημα της αφίσσας. Αυτό είναι χαρακτηριστικό δείγμα της αδυναμίας στην οποία βρίσκονται, αλλά ταυτόχρονα και της δύναμης που έχουν μέσα στο λαό οι δυνάμεις της προόδου που θέλουν να γίνει ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα και να μην κλείσουν τα εργοστάσια της περιοχής.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Την περασμένη Κυριακή (29/10) η οργάνωσή μας κολήσασε την αφίσα που δημοσιεύουμε στην πίσω πλευρά στην πόλη της Ελευσίνας.

Όταν φτάσαμε στην παραλία της πόλης που κυκλοφορούσε εκείνη την ώρα ελάχιστος κόσμος, μας επιτέθηκε το μέλος του ψευτοΚΚΕ και γνωστός Χοραζάνης με βρισιές και απειλές ότι αν δεν φύγουμε μέσα σε μια ώρα θα φέρει ανθρώπους του να μας πετάξουν στη θάλασσα. Προσπάθησε έτσι να εμποδίσει την αφισκοκόληση και την ενημέρωση του κόσμου. Εμείς συνεχίσαμε την αφισκοκόληση. Αυτός αφού μάζεψε ακόμη τρεις της κλίμακας του, ανάμεσα τους κι έναν οικολόγο, μας σταμάτησαν λίγο παραπάνω με φωνές και βρισιές του τύπου “προβοκάτορες”, “άνθρωποι του Λάτση” κ.α. χωρίς να έχουν κανένα επιχειρημα ενάντια στα τόσα που έβαζε η αφίσα. Όταν είδαν ότι δεν υποχωρούσαμε και άρχισε να μαζεύεται κόσμος υποχώρησαν. Εμείς συνεχίσαμε και ολοκληρώσαμε την αφισκοκόληση. Αφού είχαμε πια φύγει, μας κάλυψαν τις αφίσσες μια προς μια κολλώντας από πάνω αφίσσες του λεγόμενου ΚΚΕ και από κάτω αφίσσες της “Επιτροπής ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα”. Αποδείξαν δηλ. πόσο πολύ φοβούνται την αλήθεια που ξεσκεπάζει τα δικά τους ψέματα. Έτσι αποφασίσαμε να σας ενημερώσουμε μ’ αυτή την προκήρυξη.

Ο εκσυγχρονισμός και η επέκταση της Πετρόλα είναι αναγκαίος για να ζήσει αυτή η βιομηχανία. Και όχι μόνο δεν θα προσθέσει ρύπανση αλλά θα τη μικρύνει επειδή θα χρησιμοποιηθεί φυσικό αέριο και στη νέα και στην παλιά μονάδα.

Παντού όπου οι κατεδαφιστές της βιομηχανίας έκλεισαν τα εργοστάσια πρώτα εμπόδισαν λυσσασμένα τις επενδύσεις και τον εκσυγχρονισμό τους όπως στα Λιπάσματα Δραπετσώνας, στην Πειραιώς, στον Κηφισό και

αλλού. Στη θέση των εργοστασίων βρίσκονται τώρα κληματογράφοι, νάιτ κλαμπ, μαγαζιά και κτίρια υπουργείων. Έτσι σχεδιάζουν να κάνουν και δω τάχα για την “υγεία του λαού”. Το λεγόμενο ΚΚΕ και ο ΣΥΝ κλείνουν το ένα μετά το άλλο τα εργοστάσια της βαριάς βιομηχανίας πάντα μ’ ένα “επιχειρημα”: ότι οποιος την υπερασπίζεται είναι “πράκτορας του κεφάλαιου”. Αυτοί αναλαμβάνουν να προετοιμάσουν το έδαφος για τους Σημίτη-Λαλιώτη και το αγαπημένο τους βιομηχανοκτόνο Ε’ τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Το κεφάλαιο, κάθε κεφάλαιο θέλει να βγάζει κέρδη. Αυτό όμως δεν μπορεί να το πετύχει χωρίς, και ανεξάρτητα από τη θέλησή του, να αναπτύσσει τις παραγωγικές δυνάμεις, την τεχνολογία. Οι εργάτες θέλουν αυτές τις δυνάμεις όσο πιο αναπτυγμένες και συγκεντρωμένες γίνεται για να τις βάλουν στην υπηρεσία τους και όχι για να τις καταστρέφουν. Αυτό το έκαναν μόνο οι Λουδιστές στην Αγγλία στις αρχές του 20ου αιώνα που έσπασαν τις μηχανές για να εκδικηθούν για την ανεργία τους. Από τότε κανένα εργατικό κίνημα και κανένας σοβάρος, πολιτισμένος άνθρωπος δεν επανέλαβε αυτή την καταστροφική τακτική. Οι εργάτες διεκδίκησαν αυξήσεις, καλύτερες συνθήκες ζωής, έκαναν επαναστάσεις για να βάλουν τις μηχανές να δουλέψουν προς όφελος όλης της κοινωνίας αλλά δεν τις γκρέμιζαν. Ανέπτυσαν την ταξική πάλη μέσα από την ανάπτυξη της βιομηχανίας. Χωρίς βιομηχανία δεν υπάρχει εργατική τάξη, και κυρίως δεν υπάρχει πάλη ενάντια στο αφεντικό. Οι κατεδαφιστές των εργοστασίων δεν είναι Λουδιστές που στο κάτω-κάτω ήταν βασανισμένοι εργάτες. Αυτοί μισούν τους εργάτες και εκφράζουν τα συμφέροντα των πιο παρασιτικών κομματικών και κρατικών γραφειοκρατιών και τα συμφέροντα του κεφαλαίου που είναι δεμένο με

αυτές. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να ρίξουν την Ελλάδα στο μεσαίωνα. Οποιοσδήποτε στ’ αλήθεια θέλει να τα βάλει με τα μονοπώλια, τον Λάτση και κάθε Λάτση πρέπει να υπερασπίζεται τη βιομηχανία. Πρέπει να υπερασπίζονται τους εργάτες, τους νεκροθάφτες του κεφαλαίου, και όχι τους νεκροθάφτες των παραγωγικών δυνάμεων και των εργοστασίων. Η “Επιτροπή ενάντια στην επέκταση της Πετρόλα” κάνει το δεύτερο. Αν πράγματι η Πετρόλα μόλυνε και αφού πρώτα γινόταν κίνημα ενάντια της για να πάρει τα πιο σύγχρονα μέτρα αντιρρύπανσης και δεν το έκανε, τότε ναί θα έπρεπε να κλείσει. Αλλά εδώ δεν συμβαίνει αυτό. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο. Η επέκταση της Πετρόλα θα μειώσει τη ρύπανση. Γι’ αυτό και οι άνθρωποι της επιτροπής αρνούνται: α) να πάρουν την περιβαλλοντολογική μελέτη της επέκτασης και να την πάνε σε όποιον έγκυρο ειδικό θέλουν όπως τους προτείνει το σωματείο του εργοστασίου και β) να δεχτούν την τοποθέτηση στο δημαρχείο οργάνων μέτρησης της ρύπανσης του εργοστασίου. Αλλά η “Επιτροπή ενάντια στην επέκταση” εμποδίζει κάθε διάλογο πάνω στα επιστημονικά ζητήματα γιατί της αρέσει το σκοτάδι. Γι’ αυτό θέλουν να εξαφανίσουν την αντίθετη φωνή γιατί αν ο κόσμος αρχίσει να συζητάει, να ψάχνει, στο τέλος θα βρει την αλήθεια και η δημαγωγία τους θα αποκαλυφθεί. Το δίκιο και η αλήθεια δεν απαγορεύουν το διάλογο αλλά επιβεβαιώνονται μέσα από αυτόν. Τον επιδιώκουν όσο πιο πλατύ, ανοιχτό και βαθύ μπορεί να γίνει. Εδώ αντίθετα, μια δράκα τραμπουκικών που θεωρεί την Ελευσίνα ιδιοκτησία της, τρομοκρατεί το λαό και θέλει να απαγορεύσει κάθε συζήτηση για την Πετρόλα. Πότε επιβλήθηκε δικτατορία σ’ αυτή την πόλη, και ποιος θα την ανεχτεί;

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΗΜΙΤΗ ΚΑΡΑΤΟΜΕΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

κρυστάλλινα ποτήρια. Ποτέ τόσο βαρύς χορευτής δεν υπήρξε τόσο επιδέξιος. Ίσα που υπαινίχθηκε ότι ο Γ. Παπανδρέου δεν έχει μελετήσει ιστορία. Κι όμως κατατομήθηκε πριν καλά-καλά κατέβει από το τραπέζι με μια ανακοίνωση του Ρέππα υπαγορευμένη από τον ίδιο τον Σημίτη που έλεγε τα εξής: “Ένας υπουργός δεν μπορεί ούτε να αντιδικεί δημοσίως με την κυβέρνηση, ούτε να χρησιμοποιεί απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς για τους συναδέλφους του, ούτε να διαφωνεί και να μην παραιτείται. Ο κ. Θεόδωρος Πάγκαλος παρέλειψε τα αυτονόητα. Ο κ. Θ. Πάγκαλος παύει από σήμερα να είναι υπουργός Πολιτισμού”.

Κάθε στέλεχος του ΠΑΣΟΚ μπορεί να μιλάει απαξιωτικά για όλους τους συναδέλφους του, όμως πρέπει όλοι να μάθουν ότι από αυτόν τον κανόνα εξαιρείται η Αγία Τριάδα Σημίτη-Γ. Παπανδρέου-Λαλιώτη, και μερικοί παρακατιανοί άγιοι του “στενού πυρήνα”, όπως ο Σκανδαλίδης και ο Αυγερινός. Όσο η συμ-

μορία ισχυροποιείται στα πράγματα τόσο επιδεικνύει τον αυταρχισμό της. Ο ευγενικός κύριος καθηγητής είναι ένα ασύλληπτο φασιστάκι που θα καταπλήξει στο μέλλον πολλούς οπαδούς του. Πάντως με το να παρέμβει τόσο ωμά ο ίδιος ο Σημίτης, φρόντισε να μην εκθέσει καθόλου τον Γ. Παπανδρέου που ετοιμάζεται για τη διαδοχή και δεν πρέπει τα χέρια του να λερωθούν από τώρα με αίμα. Η δική του αγιολογία πρέπει να παραμείνει ανέπαφη.

Ο Πάγκαλος παρόλη την πολιτική του τύφλα αντέδρασε με κάποιο σθένος. Κατάγγειλε τον Σημίτη ότι πάει να υποτάξει το ΠΑΣΟΚ και ουσιαστικά του κήρυξε τον πόλεμο. Είναι αλήθεια ότι έχουν μαζευτεί πια αρκετά πτώματα στο υπόγειο, ιδιαίτερα από το λόχο των στελεχών που έφεραν το Σημίτη στην εξουσία, και είναι επίσης γεγονός ότι η αχαριστία προκαλεί το πιο λογικό μίσος. Όσο λοιπόν και να μην ξέρουν τα θύματα το κίνητρο του εγκλήματος, ξέρουν τα εγκλήματα και αργά ή γρήγορα θα συσπειρωθούν εναντίον του. Το ζήτημα είναι ποιος θα ηγηθεί. Εδώ φαίνεται πολύ

σκοτεινός και ύποπτος ο ρόλος του Τσοχατζόπουλου που μάλλον έχει αναλάβει την εκπροσώπηση των θυμάτων για να τα προδώσει στη συνέχεια. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ ο Πάγκαλος τον αναγνώρισε σαν ηγέτη του εσωτερικού αντιπολιτευτικού ρεύματος, ο ίδιος ο Τσοχατζόπουλος ουσιαστικά κάλυψε τον Σημίτη αφού τον αναγνώρισε πολιτικά το δικαίωμα της καθαίρεσης του Πάγκαλου.

Με λίγα λόγια μπορεί κανείς να περιμένει την αυξανόμενη αποσύνθεση του ΠΑΣΟΚ και την οργή ενάντια στην πολιτική συμμορία, αλλά δύσκολα την καθαίρεσή της από τα μέσα. Γεγονός πάντως είναι ότι η πραγματική πολιτική διαμάχη δεν διεξάγεται πια **ανάμεσα** στα δύο μεγάλα, αλλά **μέσα** στα δύο μεγάλα κόμματα. Αυτό την κάνει πιο υποχθόνια, αλλά ταυτόχρονα πιο βαθιά και κυρίως πιο ανταγωνιστική. Το πολιτικό καθεστώς μπορεί να παίζει με τέχνη μέσα σε αυτές τις αντιθέσεις αλλά από την άλλη η θέση του είναι πάντα εύθραστη, καθώς τα μέτωπά της πάλης είναι πολύ εκτεταμένα και πολύπλοκα.

ΠΩΣ ΚΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΑΣΟΚ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΣΤΩΝ ΚΝΙΤΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 3

στε να μπορέσει να διατηρήσει τουλάχιστον την εποπτεία στα ΜΜΕ. Αλλά η απαίτηση για “ανεξάρτητο ΕΡΣ” που προβαλλόταν απ’ όλα τα κόμματα ήταν πολύ ισχυρή και με το νέο νομοσχέδιο ο Ρέππας θα χάσει και αυτές τις εξουσίες που είχε διατηρήσει οι οποίες περνούν όλες πλέον σ’ ένα ΕΡΣ το οποίο θα διαφέρει από το προηγούμενο στη συγκρότησή του ως εξής: Στο προηγούμενο ΕΡΣ αντιπροσωπεύονταν αναλογικά με τη δύναμή τους τα κόμματα του Κοινοβουλίου.

Η συγκρότηση αυτού του ΕΡΣ θα αποφασίζεται από τη διάσκεψη των Προέδρων της Βουλής με πλειοψηφία 4/5. Αυτό σημαίνει ότι το ΕΡΣ θα συγκροτείται από μία πλειοψηφία που θα καθορίζεται κάθε φορά από το ΠΑΣΟΚ κι ένα κόμμα της αντιπολίτευσης το οποίο μπορεί να είναι είτε η ΝΔ, είτε ο ΣΥΝ, είτε το ψευτοΚΚΕ. Δηλαδή αδυνατίζει ο ρυθμιστικός ρόλος του δεύτερου μεγαλύτερου κόμματος, της ΝΔ, και αυξάνεται

η δύναμη του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ, που αποκτούν μεγαλύτερη εξουσία με μικρότερη κοινοβουλευτική δύναμη! Αυτή η φόρμουλα φαίνεται ότι θα εφαρμοστεί σε όλες τις ανεξάρτητες διοικητικές αρχές και υποστηρίχθηκε από τον ΣΥΝ, ενώ ο φιλορώσος Καραμανλής υποτίμησε συνειδητά το θέμα, και ουσιαστικά δεν αντέδρασε.

Ο Ρέππας τελικά σε μία τελευταία γραμμική αντίστασης διατήρησε ένα μέρος της εξουσίας του για την έκδοση αδειών ραδιοτηλεοπτικών σταθμών. Στην περίπτωση που δεν εκδόσει ο υπουργός την άδεια μέσα σε 30 μέρες η εξουσία περνά αυτόματα στο ΕΡΣ. Αυτή τη ρύθμιση τη χτύπησε σύσσωμη η αντιπολίτευση και είναι αμφίβολο πόσο θα κρατήσει.

Με αυτό τον τρόπο στο διοικητικό επίπεδο ετοιμάζεται βασικά η συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ, ενώ η ΝΔ θα πρέπει να μπει σε δεύτερο πλάνο όσο δεν έχει εκκαθαριστεί σε ικανοποιητικό βαθμό. Ο Καραμανλής για την ώρα κάνει ότι μπορεί για να σπρώξει τον Σουφλιά στο ΠΑΣΟΚ και να αποκλείσει κάθε σκέψη επι-

στροφής του, ενώ στην αντίθετη κατεύθυνση προσπαθεί να κάμψει τις αντιστάσεις που προβάλλουν Μητσοτάκης-Μπακογιάννη για την επιστροφή Σαμαρά. Ταυτόχρονα ο ΣΥΝ έχει καταφέρει να απορροφήσει το ΔΗΚΚΙ. Πρόσφατα αποφάσισαν συνεργασία στα θέματα της διαπλοκής, και στη συνέχεια το ΔΗΚΚΙ απεύθυνε κάλεσμα ενότητας για τη δημιουργία μετώπου σε όλα τα κόμματα της “αριστεράς”, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ΝΑΡ και ΑΚΟΑ.

Το ρωσόδουλο μέτωπο κινείται ταχύτατα ενώ δίνει κάθε φορά κι από ένα δωράκι στους φιλελεύθερους για να τους καθησυχάζει, αφού έχει ήδη καταφέρει να αποδυναμώσει τους σοβινιστές.

Όμως όλο αυτό το έκτρωμα που ετοιμάζεται θα συναντά αντιστάσεις, και θα εκτίθεται όλο και περισσότερο. Είναι κυριολεκτικά γεμάτο αντιφάσεις. Είναι μια σούπα στην οποία κινούνται άνετα οι πράκτορες της Ρωσίας. Αλλά αυτό συμβαίνει μόνο όσο δεν έχει συγκροτηθεί απέναντί τους ένας κάπως ισχυρός πολιτικός συνειδητά αντικινιτικός πολιτικός πόλος.

Η εταιρική σχέση ΕΕ-Τουρκίας Επιτυχία της ρώσικης διπλωματίας

Η πρόταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να βάλει στο κείμενο της Εταιρικής Σχέσης Ε.Ε - Τουρκίας όλα όσα αφορούν τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και το Κυπριακό επιβεβαιώνει όσα διαπιστώσαμε πριν ένα χρόνο όταν γινόταν δεκτή η συμφωνία του Ελσίνκι. Γράφαμε τότε ότι η συμφωνία αυτή επρόκειτο να οξύνει τις σχέσεις Ε.Ε. και Τουρκίας ευνοώντας αφάνταστα τα σχέδια της Ρωσίας και της αφοσιωμένης σε αυτήν κυβέρνησης Σημίτη-Γ.Παπανδρέου.

Αυτό γίνεται σήμερα. Την ώρα που η κυβέρνηση Σημίτη βελτιώνει σε δευτερεύοντα ζητήματα τις σχέσεις της με την Τουρκία οξύνει τις σχέσεις της δεύτερης με την Ε. Ένωση ενώ επιχειρεί να τις οξύνει και με το ΝΑΤΟ. Στο βάθος πρόκειται και για μια βαθιά όξυνση και των ελληνοτουρκικών σχέσεων αποδεικνύοντας πόσο υποκριτική είναι η πολιτική “ειρήνης” του Γ. Παπανδρέου.

Αυτή είναι η γενική ταχτική της ρωσόδουλης ελληνικής διπλωματίας στα Βαλκάνια, “φιλικές” διμερείς σχέσεις, όξυνση των σχέσεων όλων των “φιλικών χωρών” με τη Δύση.

Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η στάση αυτής της διπλωματίας-αράχνης απέναντι στη Δημ. της Μακεδονίας. Η κλίκα Σημίτη - Γ.Παπανδρέου την αγκαλιάζει με πάθος και ταυτόχρονα φροντίζει-με πρόσημα το όνομα-να εμποδίσει την οικονομική βοήθεια και τους πολιτικούς δεσμούς της Ε. Ένωσης και των ΗΠΑ με την χώρα αυτή. Αντίστοιχα κάνουν με την Αλβανία δηλ. καλούν τη Δύση να επεμβαίνει στην Αλβανία υπέρ μιας πλευράς (της πλευράς Φάτος Νάνο) και να χτυπάει την άλλη που είναι στο βάθος η πιο φιλική προς τη Δύση.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΕΛΕΓΧΟΥΝ ΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ

Οι νέες διατάξεις των κινέζων σοσιαλιστών σχετίζονται με τη χρήση του Ίντερνετ έχουν σα σκοπό να εμποδίσουν κάθε δημοκρατική έκφραση και κάθε πληροφορία που θα μπορούσε να συγκρουστεί με το απάνθρωπο, φασιστικό καθεστώς της χώρας.

Οι διατάξεις, που δημοσιεύτηκαν στη “Λαϊκή Ημερησία”, γράφει η *Εξουσία* στις 8-11, “προβλέπουν ότι οι ιστοσελίδες που δεν ανήκουν σε κρατικά μέσα ενημέρωσης πρέπει να παίρνουν την έγκριση του Γραφείου Πληροφόρησης του Κρατικού Συμβουλίου προτού δημοσιεύσουν ειδήσεις. Επίσης, δεν μπορούν να μεταδίδουν δικές τους ειδήσεις, αλλά οφείλουν να υπογράφουν συμβόλαια με κρατικούς οργανισμούς μέσω ενημέρωσης προκειμένου να χρησιμοποιήσουν το περιεχόμενό τους και να αναφέρουν την πηγή των άρθρων τους. Στην περίπτωση που θέλουν να δημοσιεύσουν ειδήσεις από πηγές του εξωτερικού, πρέπει να ζητούν ειδική άδεια από το Γραφείο Πληροφόρησης (...) Οι υπεύθυνοι αυτών των ιστοσελίδων οφείλουν να προσλάβουν ομάδα συντακτών που θα προέρχεται από τα μεγάλα και ελεγχόμενα από το κράτος μέσα ενημέρωσης”. Επιπλέον, στις παραπάνω διατάξεις δε γίνεται κανένας ακριβής ορισμός της έννοιας “είδηση”, με αποτέλεσμα το κινέζικο καθεστώς να την ερμηνεύει όπως θέλει και να επεμβαίνει αυθαίρετα ακόμα και στις συζητήσεις μεταξύ χρηστών.

Όπως γράφει η *Εξουσία*: «Οι ιστοσελίδες πρέπει να καταγράφουν τους χρήστες που επισκέπτονται τα sites των συζητήσεων, να τους λογοκρίνουν και να αναφέρουν το όποιο “παράνομο” περιεχόμενο. Απαγορεύεται, επίσης, να παρέχουν πληροφορίες που αφορούν προσωπικά δεδομένα των χρηστών σε οποιονδήποτε εκτός των “σχετικών κρατικών οργάνων”». Έτσι, το διεφθαρμένο καθεστώς μπορεί να παρακολουθεί και να λογοκρίνει κάθε κινέζο πολίτη που μπαίνει στο Ίντερνετ.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΣ

✓ Πανωλεθρία του προδότη Λιακόπουλου και των πρώην κνιτών

✓ Συσπείρωση γύρω από τον ΕΡΓΑΣ για τη μάχη ενάντια στην ΕΣΑΚ

Τα αποτελέσματα των εκλογών στο Συνδικάτο Μετάλλου αποτελούν μια νίκη πάνω απ' όλα για τον ΕΡΓΑΣ.

Δεν υπήρξε άνθρωπος της Ζώνης τις πρώτες πρωινές ώρες της Παρασκευής 17 Νοέμβρη όταν τελείωσε η καταμέτρηση που να μην αναγνωρίζει αυτό το γεγονός. Η λυσσασμένη επίθεση που είχε δεχτεί ο ΕΡΓΑΣ από το καλυμμένο ψηφοδέλτιο του ΣΥΝ (ΑΣΕΚ) κύρια κάτω από την καθοδήγηση του προδότη Λιακόπουλου με στόχο τη διάσπαση και την αποδυνάμωσή του ήταν το πιο χαρακτηριστικό σε όλους φαινόμενο αυτής της αναμέτρησης. Εννοείται ότι η κλίκα αυτή δεν ο μόνος αντίπαλος του ΕΡΓΑΣ.

Έτσι κι αλλιώς η ΕΣΑΚ συνέχιζε τον κηρυγμένο από χρόνια πόλεμο κατά του ΕΡΓΑΣ ενώ και η ΠΑΣΚΕ διέδιδε την “εκτίμηση” ότι ο ΕΡΓΑΣ έχει χάσει τη βάση του στο λιμάνι από το πλατύ κατέβασμα της ΑΣΕΚ, και ότι θα συντριβεί παίρνοντας μία έδρα. Αυτή η “εκτίμηση” ήταν μια εφεύρεση του Λιακόπουλου στα πλαίσια ενός ασφαλίστικου τύπου ψυχολογικού πόλεμου που αυτός οργάνωσε όλο αυτό το διάστημα κατά του ΕΡΓΑΣ.

Αυτή η “εκτίμηση” συνοδεύεται από την ταυτόχρονη “εκτίμηση” ότι η ΑΣΕΚ θα έπαιρνε το λιγότερο 6 έδρες. Η κλίκα αυτή ανακοίνωνε σε κάθε προκήρυξη της ότι στόχος της ήταν να πάρει την πλειοψηφία του Συνδικάτου. Αυτή η τακτική είναι η γνωστή τακτική των αστικών κομμάτων που ανακοινώνουν ότι θα ανεβούν οπωσδήποτε στην εξουσία επίτηδες για να σύρουν πίσω τους όλους αυτούς που θέλουν να προσκολληθούν στη νέα εξουσία, δηλαδή σε αυτούς που ακολουθούν το ρεύμα της νίκης. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είχαν βέβαια προβλέψει και την απώλεια από την ΕΣΑΚ του μονοπόλιου της εξουσίας αφού μόνο έτσι θα μπορούσαν να την πάρουν οι ίδιοι.

Το εκλογικό αποτέλεσμα ήταν μια βρεγμένη σανίδα γι' αυτούς που τελικά είχαν καταφέρει να πείσουν και τη βάση τους και τον εαυτό τους για τον επερχόμενο θρίαμβο.

Καταγράφουμε στον παρακάτω πίνακα τα αποτελέσματα συγκριτικά με τις προηγούμενες εκλογές του 1998. Σημειώνουμε ότι η ΑΣΕΚ είχε μέσα της τον ανεξάρτητο Πολίτη ο οποίος μόνος του το 1998 είχε πάρει 307 ψήφους. Είναι κυρίως η σύγκριση με τους ψήφους του Πολίτη το 1998 που συντρίβει την ΑΣΕΚ.

Ακόμα περισσότερο αυτή η σύγκριση συντρίβει τον ίδιο το Λιακόπουλο καθώς δεν υπάρχουν ουσιαστικά ψήφοι για να του αποδοθούν. Είναι σε όλους φανερό ότι η διαφορά των 115 ψήφων από εκείνους του Πολίτη οφείλονται στους ψήφους του εργολάβου Καλογερίδη που υποστήριξε με όλη του τη δύναμη το συνδυασμό του ΣΥΝ και σε ψήφους του πρώην προέδρου του Σωματείου και πρώην στελέχους της ΕΣΑΚ Καραγιαννάκη που εμφανιζόταν σαν ο “κράχτης” του συνδυασμού.

Τι αποδείχτηκε λοιπόν σ' αυτές τις εκλογές;

Αποδείχτηκε ότι οι φαινομενικοί ενδιάμεσοι ανάμεσα στα δύο πραγματικά ανταγωνιστικά στρατόπεδα, δηλαδή ανάμεσα σε εκείνο της ΕΣΑΚ και εκείνο του ΕΡΓΑΣ δεν μπορούν να έχουν αληθινή δύναμη σ' αυτό το συνδικάτο. Λέμε “φαινομενικοί ενδιάμεσοι” γιατί η ΑΣΕΚ ήταν στην ουσία της μια άλλη έκδοση, η λάϊτ έκδοση της ΕΣΑΚ, όπως γενικά ο ΣΥΝ είναι η λάϊτ έκδοση του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί οι κρυμμένοι παλιοί κνίτες και οι

νέοι προδότες, που βγήκαν ξαφνικά και απατεωνίστικα σαν το καινούργιο, στηρίχθηκαν κυριολεκτικά στον αφηνδιασμό, αλλά αποκαλύφθηκαν από τον ΕΡΓΑΣ με ένα σφυροκόπημα πέντε προκηρύξεων μέσα σε δύο μήνες και με μια ασταμάτητη ζωντανή προπαγάνδα. Οι αντιφάσεις τους, οπότε και η ασυνέπειά τους, ήρθαν στην επιφάνεια όπως και η σχέση τους με την εργοδοσία. Ιδιαίτερα οι δύο τελευταίες προκηρύξεις του ΕΡΓΑΣ μέσα στις εκλογές (την τελευταία δημοσιεύουμε παρακάτω), ήταν το πιο μεγάλο πλήγμα για την ΑΣΕΚ και τον Λιακόπουλο.

Μπορεί βέβαια κανείς να αντιτείνει στην παραπάνω διαπίστωση μας περί ενδιάμεσων ότι η ΠΑΣΚΕ αν και ενδιάμεση επιβίωσε και μάλιστα ανέβηκε.

Όμως για την ΠΑΣΚΕ της Ζώνης ισχύουν δύο πράγματα. Το ένα ότι είναι σε μεγάλο βαθμό πραγματικά ενδιάμεση δύναμη, όσο και αν η γενική της κίνηση την φέρνει πιο κοντά στην ΕΣΑΚ από ότι στον ΕΡΓΑΣ. Για παράδειγμα σε αυτές τις εκλογές η ΠΑΣΚΕ είναι αυτή που, όντας μέσα στην εφορευτική, έβαλε ζήτημα μητρώων και έγινε αιτία να ξεσκεπαστεί η ΑΣΕΚ σαν ασπίδα της ΕΣΑΚ και του Πουντίδη. Η ΠΑΣΚΕ λίγο μετά υπέκυψε στον Πουντίδη και στην ΑΣΕΚ από πολιτική δειλία, αλλά πολύ θα ήθελε να μπορούσε να αντισταθεί.

Το δεύτερο σημείο για την ΠΑΣΚΕ είναι ότι τους ψήφους της δεν τους παίρνει από την εσωτερική συνδικαλιστική της πάλση στη Ζώνη. Τους παίρνει σαν ΠΑΣΟΚ που κάνει ρουσφέτια στο κεντρικό ή τοπικό επίπεδο του κομματικού μηχανισμού αλλά και ψήφους που παίρνει από εργάτες εκτός Ζώνης όπως η ΕΣΑΚ.

Εννοείται πάντως ότι ούτε η ενδιαμεσότητα της ΠΑΣΚΕ είναι αιώνια. Αν η Ζώνη απελευθερωθεί από την ΕΣΑΚ, θα απελευθερωθεί και από κάθε συνδικαλιστικό εργοδότη.

Σε κάθε περίπτωση ωστόσο ο μεγάλος κίνδυνος ήταν σ' αυτές τις εκλογές η σταθεροποίηση και ανάπτυξη ενός άλλου ψευτοΚΚΕ στη θέση του ψευτοΚΚΕ και δίπλα του. Μπορεί να φανταστεί κανείς τι θα σήμαινε το παιχνίδι της εναλλαγής ΕΣΑΚ – ΑΣΕΚ

στη διοίκηση για το κίνημα της Ζώνης. Κυρίως πόσο επικίνδυνο θα ήταν αυτό άμεσα για την άλωση της ΠΑΣΚΕ από τον ΣΥΝ και την ενδυνάμωση της γραμμής του ΣΥΝ στο Συνδικάτο Μετάλλου και στον Πειραιά γενικότερα.

Στην πραγματικότητα η απόπειρα αυτή του ΣΥΝ κατέρρευσε από δύο πλευρές. Η μια πλευρά, η κύρια, ήταν αυτή του ΕΡΓΑΣ που αποκάλυψε κύρια με τη μάχη των μητρώων πάνω στις εκλογές ότι Καραγιαννάκης και Λιακόπουλος δεν ήθελαν αληθινή σύγκρουση με την ΕΣΑΚ, αλλά ουσιαστική συνύπαρξη κάτω από τη δική τους ηγεμονία. Η δεύτερη πλευρά ήταν η ίδια η ΕΣΑΚ του Μετάλλου που ενώ αρχικά συμφιλιώθηκε, στη συνέχεια συγκρούστηκε με την ΑΣΕΚ παραβαίνοντας την κεντρική από τα πάνω γραμμή που της συνιστούσε αποδοχή της ΑΣΕΚ και ήπια αντιπαράθεση μαζί της.

Αυτή η διαμάχη, που ήταν στο βάθος μια εσωτερική διαμάχη στα πλαίσια του σοσιαλφασισμού, αλλά και στα πλαίσια του ίδιου του ψευτοΚΚΕ, εκδηλώθηκε ανοιχτά στο Ριζοσπάστη με δύο άρθρα.

Σε ένα βασικό ανυπόγραφο άρθρο μισής σελίδας, ο Ριζοσπάστης της Κυριακής 12 Νοέμβρη ασχολήθηκε συστηματικά με τον ΕΡΓΑΣ, τον προσδιόρισε σαν εφοπλιστικό εξάρτημα, και σαν κύριο εχθρό της Ζώνης και της ΕΣΑΚ, ενώ άφησε σχεδόν εντελώς στο απυρόβλητο την ΑΣΕΚ και την ΠΑΣΚΕ.

Τη μέρα που τελείωναν οι εκλογές Πέμπτη 16 Νοέμβρη απαντάει ο Πουντίδης στο Ριζοσπάστη με ανυπόγραφο άρθρο του στο οποίο ρίχνει κύρια πυρά στην ΑΣΕΚ και την ΠΑΣΚΕ παρ' όλο το χτύπημα που δίνει και στον “αντιΚΚΕ – ΕΡΓΑΣ”.

Η εξήγηση αυτής της εσωτερικής διαμάχης είναι υλική και ιδεολογική.

Η κλίκα του Πουντίδη στη Ζώνη έχει πολύχρονα παγιωμένα υλικά συμφέροντα. Μια δράκα 30-50 ανθρώπων έχει εξασφαλίσει εκτός από συνδικαλιστική εξουσία σχεδόν μόνιμη και άνετη δουλειά μέσα από τον έλεγχο ορισμένων τμημάτων της εργοδοσίας. Η μόνιμη δουλειά στη Ζώνη με μεροκάματα (συν υπερωρίες) βρίσκονται ανάμεσα στις

35.000-50.000 δρχ. την ημέρα αποτελεί μία πολύ προνομιακή θέση την ώρα που ο μέσος εργάτης της Ζώνης κάνει 50-80 μεροκάματα το χρόνο. Αυτός ο κνίτικος μηχανισμός λοιπόν δεν έχει καμία διάθεση να μοιραστεί αυτά τα ζωτικά προνόμια με νέους παρείσακτους συγκυρίαρχους.

Από την άλλη μεριά η κλίκα Πουντίδη και η ΕΣΑΚίτικη βάση που αυτή έχει γαλουχήσει, αρνείται να δεχτεί στο ιδεολογικό επίπεδο μια συγκυβέρνηση όχι μόνο με τον ΣΥΝ αλλά κυρίως με το ΠΑΣΟΚ. Ότι ο ΣΥΝ της Ζώνης είναι ένας δίαυλος προς το ΠΑΣΟΚ έγινε σαφές από όλες τις διακηρύξεις και προκηρύξεις της ΑΣΕΚ στις οποίες αυτή η τελευταία κατηγορούσε την ΕΣΑΚ ότι έκανε “στείρα αντικυβερνητική πολιτική”.

Η καθοδήγηση του Περισού, που ήδη ετοιμάζει τη βάση της για νέες γέφυρες με τον ΣΥΝ, και στρατηγικά με το ΠΑΣΟΚ, έπρεπε να κατασκευάσει γοργά στη Ζώνη τη νέα κατάσταση όπως σωστά είχαμε εκτιμήσει στα άρθρα μας, αλλά εκτός από υλικά, τόσο ιδεολογικά όσο και πολιτικά ο συνδικαλιστικός της στρατός δεν μπορούσε να κάνει μια τέτοια απότομη στροφή. Γιατί για χρόνια το ψευτοΚΚΕ δούλευε την αντιΠΑΣΟΚ γραμμή χάρη στην οποία πραγματοποιούσε τις εσωτερικές εκκαθαρίσεις του ΠΑΣΟΚ για λογαριασμό της κλίκας Σημίτη.

Το ψευτοΚΚΕ έχει τεράστιο πολιτικό πρόβλημα κάθε φορά που βάζει το στρατό του να κάνει ανοιχτά μέτωπα με την αστική τάξη. Αυτό έγινε με την συγκυβέρνηση Φλωράκη – Μητσοτάκη όταν τότε ο Περισός έχασε τη νεολαία του και δημιουργήθηκε το ΝΑΡ. Αυτό οφείλεται στο ότι ο στρατός του ψευτοΚΚΕ είναι ένας μικροαστικός και λούμπεν στρατός με ιδεολογία ταγμάτων εφόδου. Η βασική ιδεολογία των ταγμάτων εφόδου είναι ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός. Η μοίρα του χιτλερισμού, που εκπροσωπεί τη μεγαλοαστική τάξη, (στην περίπτωση του ψευτοΚΚΕ τη ρώσικη μεγαλοαστική τάξη), είναι να συγκρούεται τελικά με τα τάγματα εφόδου που τον φέρνουν στην εξουσία.

Αυτή τη σύγκρουση, παρακολουθήσαμε αυτές τις μέρες και

1998		2000			
Ψήφοι συν 2750		Ψήφοι συν 2810			
	Ψήφοι	Έδρες		Ψήφοι	Έδρες
ΕΣΑΚ	1598	13	ΕΣΑΚ	1521	12
ΠΑΣΚΕ	339	3	ΠΑΣΚΕ	418	3
Πάι της	307	2	ΣΥΝ Πάι της (ΑΣΕΚ)	431	3
ΕΡΓΑΣ	428	3	ΕΡΓΑΣ	384	3

στο Συνδικάτο της Ζώνης, όπου από μια στιγμή και πέρα οι σοσιαλφασίστες της κλίικας Πουντίδη άρχισαν να συγκρούονται με τους σοσιαλφασίστες Καραγιαννάκη - Λιακόπουλο αρνούμενοι την γραμμή της ουσιαστικής συγκυβέρνησης μαζί τους και ζητώντας όλη την πίτα για τους ίδιους.

Έτσι οι καιροσκοπικοί της ΑΣΕΚ βρέθηκαν στην πιο τραγική κατάσταση που μπορούν να βρεθούν κεντριστές. Βρέθηκαν ανάμεσα σε δύο πυρά.

Τους χτυπούσαν όχι μόνο οι ταξικοί τους εχθροί, δηλαδή το συνειδητό προλεταριακό απόσπασμα του ΕΡΓΑΣ, αλλά και οι στρατηγικοί ταξικοί και πολιτικο-ιδεολογικοί σύμμαχοί τους της ΕΣΑΚ που στάθηκαν τόσο αγνώμονες για την αυτοθυσιακή

προσασία που οι Καραγιαννάκης-Λιακόπουλος τους πρόσφεραν στο ζήτημα των μητρώων.

Από την άλλη ούτε η ΠΑΣΚΕ έσπευσε να τους βοηθήσει γιατί ταπεινώθηκε και ρεζιλεύτηκε εξαιτίας τους όταν βγήκε μπροστά και μετά υποχρεώθηκε να αναδιπλωθεί στο ζήτημα των μητρώων, όταν δηλαδή έμεινε μόνη της με τον ΕΡΓΑΣ δίχως να έχει τα κότσια του ΕΡΓΑΣ. Χώρια από αυτά όλοι ήταν οργανωμένοι με αυτό τον όγκο αλαζονείας που επεδείκνυε ξαφνικά αυτή η συμβιβασμένη με την ΕΣΑΚ νέα μικρή ομάδα των συνδικαλιστικών "μαιτρ".

Κανένας λοιπόν δεν τους λυπήθηκε στην καταθλιπτική μοναξιά τους στη μακριά νύχτα των αποτελεσμάτων. Ήδη έχουν αρχίσει οι εσωτερικές συγκρούσεις

και η αποσύνθεσή τους. Το τυχοδιωκτικό συτό κατασκευάσμα είναι εξαιρετικά απίθανο να επιβιώσει, τουλάχιστον κάτω από την πολιτική ηγεμονία του ΣΥΝ.

Όμως ο πόλεμος δεν κρίθηκε ακόμα. Αυτή ήταν μόνο μια μάχη. Παρά το συντριπτικό αυτό χτύπημα δεν είναι εύκολο οι κεντριστές να πεθάνουν όσο δεν ολοκληρώνεται και δεν βαθαίνει η πολιτική πάλη με την ΕΣΑΚ και βέβαια με τους ίδιους. Το ζήτημα τώρα ήταν να αντέξει ο ΕΡΓΑΣ. Αμέσως μετά είναι η οργάνωση της μεγάλης πορείας του για την συντριβή της κλίικας Πουντίδη αλλά και για την ανάπτυξη της πολιτικής συνείδησης της Ζώνης μέσα από το δυνάμωμα της ΟΑΚΚίτικης δουλειάς.

Σε ότι αφορά την κλίικα Πουντίδη αυτή μπορεί να επιβιώσει

στις εκλογές αλλά είναι βαθιά τραυματισμένη ιδεολογικά και συνδικαλιστικά. Η απώλεια της μιας έδρας την κάνει πια οριακά κυρίαρχη στο λιμάνι, ενώ το χειρότερο που έπαθε είναι ότι τώρα μπήκε από τον ΕΡΓΑΣ στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα του Συνδικάτου Ζώνης, ένα σύνθημα που έχει τεράστια απήχηση στη βάση των εργατών της Ζώνης και το οποίο ξεσκεπάζει ταυτόχρονα και την ΑΣΕΚ που το αρνείται. Το σύνθημα του "Συνδικάτου της Ζώνης" φανέρωσε ακόμα πιο καθαρά και έκανε ανυπόφορη στους εργάτες την μόνη νοθεία της ΕΣΑΚ να φέρνει εκατοντάδες άσχετους να ψηφίζουν για να πνίγουν τη θέληση ενός ολόκληρου συνδικάτου. Το πόση ακριβώς είναι αυτή η "νόμιμη" και μόνη νοθεία θα

το μάθουμε όταν τους πάρουμε τα μητρώα ή έστω όταν θα γίνει το Συνδικάτο Ζώνης, αλλά οπωσδήποτε ξεπερνάει τις 4-5 έδρες.

Στην πραγματικότητα η λύση βρίσκεται πολύ πιο κοντά από όσο δείχνουν αυτοί εδώ οι εκλογικοί συσχετισμοί. Ένα οργανωτικό δυνάμωμα του ΕΡΓΑΣ που με τον αέρα της νίκης και της αναγνώρισης είναι τώρα δυνατό θα φέρει γρήγορα μια νέα κατάσταση. Η Ζώνη έχει αρχίσει να καταλαβαίνει το σαμποτάζ των σοσιαλφασιστών και την ορθότητα της γραμμής του ΕΡΓΑΣ για μέτωπο με τους εφοπλιστές ενάντια στην κυβέρνηση των ρωσόδουλων σαμποταριστών ώστε να έρθουν τα πλοία στη Ζώνη.

Η τελευταία προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ στην προεκλογική περίοδο

ΜΟΝΟ Ο ΕΡΓΑΣ ΔΥΝΑΜΗ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΑΣΥΛΛΗΠΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΤΗΣ ΑΣΕΚ

Συνάδελφοι,

Επειδή ο πόλεμος ανακοινώσεων σ' αυτές τις εκλογές δεν έχει προηγούμενο, απ' όλες τις παρατάξεις, δεν είχαμε σκοπό να ξαναμοιράσουμε αλλά μας αναγκάζει η κακοήθεια και η διαστρέβλωση των θέσεων μας να τοποθετηθούμε ξανά για να βάλουμε μερικά πράγματα στη θέση τους.

Ο ΕΡΓΑΣ πάντα μιλάει ανοιχτά και ίσια χωρίς περιστροφές και μισόλογα και όλοι καταλαβαίνουν τι θέλει να πει. Μας κατηγορούν και ο Πουντίδης και οι Λιακόπουλος-Καραγιαννάκης ότι είμαστε φιλοεφοπλιστές και αντεργάτες. Εμείς θα ξαναθυμίσουμε τη θέση μας και καλούμε όλους τους συνάδελφους να μας πουν αν είναι υπέρ της Ζώνης ή όχι αυτές οι θέσεις.

Γράφαμε στο πρόγραμμά μας: Πιστεύουμε ότι οι εφοπλιστές δεν είναι εχθροί της Ζώνης αλλά πελάτες της. Αυτοί όπου βρουν πιο φθηνά, καλά και γρήγορα για τις δουλειές τους, εκεί θα πάνε όπως στο φινάλε κάνει ο καθένας που έχει κάτι για επισκευή και ψάχνει για συνεργείο. Εμείς οι εργάτες της Ζώνης που είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να τη σώσουμε πρέπει να συζητήσουμε μαζί τους και να δούμε τι θέλουν για να φέρουν τα βαπόρια τους στη Ζώνη. Είμαστε διατεθειμένοι να τους βοηθήσουμε απέναντι σε προβλήματα που τυχόν τους δημιουργεί το κράτος και ο ΟΛΠ. Εμείς θέλουμε από αυτούς ένα πράγμα: Να σέβονται τις συμβάσεις μας και να τηρούν τις συμφωνίες τους με τους εργολάβους, δηλαδή να πληρώνουν για να πληρωνώμαστε κι εμείς.

Νομίζουμε ότι αυτό είναι καθαρό και δεν σηκώνει παρερμηνείες.

Εκτός από ελάχιστους κνίτες του Πουντίδη όλοι οι συνάδελφοι που μας μίλησαν γι' αυτή τη θέση συμφώνησαν μαζί μας.

Γιατί μόνον άνθρωποι που πιθανώς έχουν εξασφαλίσει από αλλού τη ζωή τους και το μέλλον τους δεν θέλουν να έρχονται καράβια για επισκευή στο Πέραμα. Αυτό όμως που μας προκαλεί τη μεγαλύτερη θλίψη αλλά και αηδία είναι το επίπεδο και ο χαρακτήρας αυτών που ηγούνται της ΑΣΕΚ και γράφουν τις ανακοινώσεις της.

Ο Λιακόπουλος πριν ένα χρόνο όταν ακόμα ήτα αρχηγός του ΕΡΓΑΣ έγραφε τα εξής στο Νο 1 φυλλάδιο μας: «Ο κάθε εφοπλιστής Έλληνας ή ξένος για να φέρει τα καράβια του στο Πέραμα πρέπει να έχει συμφέρον. Πρέπει δηλαδή το Πέραμα να του προσφέρει μεγαλύτερα πλεονεκτήματα είτε στο κόστος, είτε στην ταχύτητα, είτε στην ποιότητα από άλλες ναυπηγοεπισκευαστικές βάσεις του εξωτερικού». Και παρακάτω: «Αυτοί είναι οι πελάτες μας και αν θέλουμε να σταθούμε σ' αυτόν το διεθνή ανταγωνισμό πρέπει να παράγουμε φθηνότερα, καλύτερα και γρηγορότερα».

Τώρα γράφει τα ακριβώς αντίθετα: «Ο εφοπλισμός ένα και μοναδικό έχει κίνητρο: Το κέρδος και μάλιστα το πιο βρώμικο που υπάρχει... Μόνο πάνω σ' αυτό μπορεί να κινήσει το μέτωπο σας. Δηλαδή, να τους δώσετε εσείς φθηνό εργατικό κρέας και να δώσουν αυτοί σε όλο τον κλάδο αίμα και εξαθλίωση». Αυτά λέει σήμερα κι εμάς μας κατηγορεί ότι είμαστε φιλοεφοπλιστές.

Σ' ότι αφορά το κόστος γράφει τώρα στην εφημερίδα της ΑΣΕΚ: «Ο αυτοσαποκαλούμενος ΕΡΓΑΣ χωρίς καμία μελέτη έχει τη "θεορία" πως τη Ζώνη την κλείνει το μεγάλο κόστος...».

Πέρσι έγραφε ο ίδιος στο φυλλάδιο του ΕΡΓΑΣ τα εξής: «Παρά τα χαμηλά μεροκάματα η επισκευή στο Πέραμα έχει υψηλό κόστος σε σχέση με τους ανταγωνιστές μας. Αυτή είναι η βασική αιτία της παρατεταμένης κρίσης».

Αυτός είναι ο Λιακόπουλος ο οποίος ή όταν τα έγραφε δεν τα πίστευε ή δεν πιστεύει αυτά που λέει τώρα. Σε κάθε περίπτωση είναι ανυπόλητος.

Τώρα μας κατηγορεί ότι θέλουμε την πτώση του μεροκάματου για να πέσει το κόστος. Εμείς κάναμε σαφές τι εννοούμε λέγοντας πτώση του κόστους: **Επιδοτήσεις και εκσυγχρονισμό**, και όχι χαμηλότερο μεροκάματο.

Και ένα γεγονός που δείχνει τον καιροσκοπικό χαρακτήρα της ΑΣΕΚ. Ενώ κατηγορούν και σωστά τον Πουντίδη και την ΕΣΑΚ για ανήθικους λασπολόγους γράφουν στη χθεσινή τους ανακοίνωση για κάποιον που ήταν απεργοσπαστής στην Πύλο κι έλεγε ότι είναι στη Μάλτα. Ο συνάδελφος αυτός (του οποίου το όνομα μας το είπαν κι εμάς προχθές) το αδίκημα το διέπραξε κατά τα λεγόμενα τους πριν πολλά χρόνια και το ήξεραν. Όταν τώρα τελευταία και πριν πάει στον Πουντίδη υπόγραψε την ιδρυτική τους προκήρυξη δεν ήταν απεργοσπαστής; Όταν ο Αλέκος Πολίτης στην Επιτροπή των Ηλεκτροσυγκολλητών βγήκε και τον υποστήριξε ανοιχτά δεν ήταν απεργοσπαστής;

Προσέξτε συνάδελφοι, ένα πονηρό που κάνει η ΑΣΕΚ. Ο Πουντίδης τους κατηγορεί γι' ανθρώπους του Καλογερίδη. Αυτοί τι κάνουν; Του απαντούν ως εξής: «Δεν θα απαντήσουμε σ' αυτή τη φτηνή λασπολογία...». Και μιλάνε παρακάτω για οκτώφωρα, υποψήφιους δημοτικών εκλογών, χρηματοδότες, απεργοσπαστές, καταχραστές και Μπιρμιλίηδες. Η κοινή λογική λέει: Όταν κάποιος σε κατηγορήσει για κάτι, απαντάς με τα επιχειρήματά σου ότι δεν είσαι αυτό που σε κατηγορούν. Όταν αρχίζεις να απαριθμίζεις τα στραβά αυτού που σε κατηγορεί σημαίνει ότι αποδέχεσαι την κατηγορία, αλλά προσπαθείς να αποδείξεις ότι ο άλλος είναι χειρότερος. Θα μπορούσε απλά η ΑΣΕΚ να απαντήσει: «Όχι. Δεν είμαστε του Καλογερίδη γιατί δεν έχουμε κανέναν άνθρωπο του μέσα στο ψηφοδέλτιο μας», και

ας αφήσει τον κλάδο να κρίνει.

Και μια ερώτηση προς όσους διαθέτουν μνήμη: Με ποιον ήταν τότε που γίνανε τα οκτώφωρα και οι υποψηφιότητες του Καλογερίδη στο "ΚΚΕ" ο Καραγιαννάκης; Δεν ήταν με τον Πουντίδη; Το θράσος αυτών των αδιάστακτων απαιτήσεων δεν έχει όρια.

Συνάδελφοι, μιλήσαμε για ασφαλιστικά και μας κατηγορήσε η ΕΣΑΚ ότι θέλουμε να φέρουμε εισαγγελέα και ΜΑΤ στο Συνδικάτο. Το ίδιο τώρα μας κατηγορεί και η ΑΣΕΚ.

Ας το ξεκαθαρίσουμε μια και καλή τι εννοούμε και τι θέλουμε όταν λέμε ασφαλιστικά. Επειδή πιστεύουμε ότι παραβιάζεται η δημοκρατία και η νομοθεσία που δεν μας δίνουν αντίγραφο μητρώων προτείναμε στους άλλους συνδασμούς την προσφυγή στο πρωτοδικείο μ' ένα στόχο: Την ακύρωση αυτής της αντιδημοκρατικής εφορευτικής. Τον διορισμό άλλης που θα κάνει νέα Συνέλευση, νέες εκλογές εφορευτικής και δημοκρατικές εκλογές. Από εκεί και πέρα είναι υπόθεση του κλάδου να πάρει το Συνδικάτο και τις εκλογές στα χέρια του.

Θέμα αστυνομικής παρέμβασης δεν τέθηκε ποτέ από κανένα. Αυτά τα λέει ο Λιακόπουλος για να σωθεί από την κατηγορία ότι έγινε ασπίδα του Πουντίδη. Πιστεύουμε ότι ήταν επιτυχία της δημοκρατίας που οι δύο δικαστίνες αποκάλυψαν και είχαν την τόλμη να υπογράψουν ότι η ΕΣΑΚ παρανομούσε. Μας έδιναν δηλαδή όλη τη δυνατότητα να πάρουμε στα χέρια μας τα μητρώα και να εφαρμόσουμε τη νομιμότητα, κι αυτή η νομιμότητα είναι τελείως δημοκρατική. Στην περίπτωση αυτή το δίλημμα είναι: Με τη δημοκρατική νομιμότητα ή με το φασιστικό καθεστώς και το δικό του νόμο που έχει φτιάξει ο Πουντίδης στο Συνδικάτο; Τα μητρώα εμείς οι εργάτες θα τα παίρναμε από τα χέρια του Πουντίδη και καμία αστυνομία. Αυτό ακριβώς αρνήθηκαν οι Λιακόπουλος - Καραγιαννάκης. Και αυτό είναι κοινή απόφαση από τα πάνω του "ΚΚΕ" και του ΣΥΝ να συνεργαστούν οι δυο τους μετά τις εκλογές. Αυτό αποδείχεται από το άρθρο του κυριακάτικου Ριζοσπάστη που λέει στα μέλη της ΕΣΑΚ ότι ο εχθρός μας δεν είναι οι Καραγιαννάκης-Λιακόπουλος αλλά ο ΕΡΓΑΣ.

Τώρα για ψηφοθηρικούς λόγους δημαγωγούν ενάντια στον ΕΡΓΑΣ και πολλοί συνάδελφοι πέφτουν στην παγίδα.

Συνάδελφοι, μοιράσαμε προγράμματα και ανακοινώσεις για να βοηθήσουμε τον κλάδο να καταλάβει τι παίζεται σ' αυτές τις εκλογές. Ότι κάνουμε θα το βρούμε μπροστά μας. Πάντως ο στόχος όλων αυτών που θέλουν τη λεηλασία και την εξαφάνιση του ΕΡΓΑΣ δεν θα πετύχει. Το χτύπημα που θέλουν να δώσουν στον ΕΡΓΑΣ είναι χτύπημα στη μόνη δύναμη που θέλει τη Ζώνη ανοιχτή και γεμάτη καράβια.

Ψηφίστε μας και δώστε δύναμη στη Ζώνη.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Κατά τη διάρκεια επίσκεψης του Βλαντιμίρ Πούτιν στο Παρίσι (29-10 με 1-11), η μονοπωλιακή Ευρώπη απέδειξε για άλλη μια φορά την πολιτική της αδυναμία να αντισταθεί αποφασιστικά στα ρώσικα επιθετικά σχέδια.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΦΕΛΗ

Ο ρώσος πρόεδρος συναντήθηκε με τον προεδρεύοντα της Ε.Ε. Ζακ Σιράκ, το Ρ.Πρόντι, το Χ.Σολάνα, εκπρόσωπο του ΝΑΤΟ στην Ευρώπη καθώς και με γάλλους επιχειρηματίες. Η βασική συμφωνία ήταν η ενεργειακή υποδούλωση της Ευρώπης στη Ρωσία μέσω της αύξησης της παροχής ρώσικου φυσικού αερίου στην Ευρώπη. Αυτή ήταν η απάντηση της Ευρώπης στην πίεση που της ασκεί σήμερα ο ΟΠΕΚ. Όχι δηλαδή, αύξηση της πυρηνικής ενέργειας ή δραστήρια πολιτική στη Μέση Ανατολή, αλλά παραπέρα προσέγγιση και υποταγή στη Ρωσία όπως αναλύουμε στη συνέχεια. Παράλληλα με τη συμφωνία για αύξηση της παροχής καυσίμων στην Ευρώπη, οι ρώσοι πήραν τη συγκατάθεση των ευρωπαίων αστών για να εισχωρήσουν και να τη διαβρώσουν πολιτικά.

Η Ε.Ε. και η Ρωσία αποφάσισαν να εμβαθύνουν και να διευρύνουν τις σχέσεις τους μέσω της ενεργοποίησης ενός στρατηγικού συνεταιρισμού. Η Ευρώπη συμφώνησε ν' ανοίξει ο διάλογος για τη συμμετοχή της Ρωσίας στο ευρωπαϊκό αμυντικό όργανο που με δύναμη 60000 στρατιώτες θα διαχειρίζεται περιφερειακές κρίσεις, και γενικότερα για θέματα ασφαλείας και άμυνας. Εδώ ο Σημίτης έπαιξε καλά το παιχνίδι που του αναθέσανε τα αφεντικά του στο Κρεμλίνο: κατά τη σύνοδο κορυφής του ευρωπαϊκού συμβουλίου στο Μπιαρίτζ υποστήριξε το δικαίωμα του βέτο για τις αποφάσεις των οργάνων. Σε δήλωσή του ανέφερε ότι "στα θέματα της εξωτερικής πολιτικής και άμυνας... αν κάποια χώρα έχει αντιρρήσεις να μην υπάρχει η ενισχυμένη συνεργασία και να διατηρηθεί η ομοφωνία" (Ελευθεροτυπία, 16-10). Το στρατιωτικό αυτό όργανο όχι μόνο δε θα διασφαλίζει την αμυντική ανεξαρτησία της Ευρώπης αλλά, δρώντας σε αντιδιαστολή με το ΝΑΤΟ, θα επιτρέπει στη Ρωσία να ηγεμονεύει στα ευρωπαϊκά στρατιωτικά πράγματα.

Σαν αντάλλαγμα γι' αυτές τις παροχές, που στην πραγματικότητα είναι παροχές της Ε.Ε. προς τη Ρωσία, η τελευταία απέσπασε τη σιωπή των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων για την εισβολή και γενοκτονία στην Τσετσενία. Οι δυο πλευρές "καταδίκασαν την τρομοκρατία σε όλες τις μορφές και τόνισαν την ανάγκη να αναζητηθεί μια πολιτική λύση στην Τσετσενία με σεβασμό της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας της Ρωσικής Ομοσπονδίας" (στο ίδιο, 31-10). Με άλλα λόγια, η Ευρώπη νομιμοποίησε την εισβολή και τη σφαγή του τσετσενικού λαού. Ομοίως

κάμφθηκε ο γάλλος υπουργός εξωτερικών Υ. Βεντρίν λέγοντας πως το τσετσενικό "δεν αποτελεί κεντρικό θέμα συζήτησης". Την ίδια ώρα γάλλοι διανοούμενοι διαδήλωναν στο Παρίσι υπέρ των Τσετσένων και 500 διανοούμενοι υπόγραψαν κείμενο που είχε σαν κεντρικό σύνθημα το "όχι στο αίμα με αντάλλαγμα το πετρέλαιο".

Η Ρωσία και η Ε.Ε. συμφώνησαν ακόμα να εργαστούν από κοινού για την "ασφάλεια και τη σταθερότητα στην ευρωπαϊκή ήπειρο" που σημαίνει, σύμφωνα με δήλωση του Πούτιν, ότι θα παίξουν πιο ενεργό ρόλο στα Βαλκάνια και τη Μ.Ανατολή. Τέλος ομολογήθηκε για άλλη μια φορά η αντίθεση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων στην ανάπτυξη αμερικάνικου αντιβαλλιστικού συστήματος, μια άρνηση που ουσιαστικά ενδυναμώνει τη στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας των 20.000 πυρηνικών κεφαλών έναντι της Ευρώπης.

Ο Πούτιν δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο ενσωμάτωσης της χώρας του στην Ε.Ε. "σε κάποιο στάδιο". Το ρώσικο σχέδιο για μια Ευρώπη απ' τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια δεν απέχει και πολύ από την πραγματοποίησή του.

Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Λίγες ώρες πριν από τις παραπάνω πολιτικές δεσμεύσεις υπογράφηκε η βασική πολιτική συμφωνία με τους Ρώσους, αυτή που αφορά την παροχή καυσίμων. Συγκεκριμένα, συμφωνήθηκε μέσα σε 20 χρόνια να λειτουργήσουν αγωγοί που περνώντας μέσα από Λευκορωσία-Πολωνία-Σλοβακία θα προμηθεύουν την Ευρώπη με ρώσικο αέριο, πετρέλαιο και ηλεκτρικό ρεύμα. Οι εισαγωγές ρώσικου αερίου και πετρελαίου, οι οποίες σήμερα ανέρχονται σε 16 και 20% των ευρωπαϊκών αναγκών σύντομα θα διπλασιαστούν. Απ' την πλευρά τους, οι ευρωπαίοι ανέλαβαν να παράσχουν οικονομική και τεχνική βοήθεια για την ανάπτυξη της ρωσικής πετρελαϊκής βιομηχανίας. Χάρη σ' αυτή την "ανταλλαγή" ο σοσιαλισμολογικός εξαρτά ενεργειακά την Ευρώπη. Όποτε γουστάρει η ΚΓΒ θα κλείνει μία βάνα καταστρέφοντας έτσι ολόκληρα βιομηχανικά συγκροτήματα και αμυντικά συστήματα. Παράλληλα βέβαια οι ευρωπαίοι ειδικοί θα ανορθώνουν τη ρωσική βιομηχανία.

Οι Ρώσοι προτού εξαρτήσουν την Ευρώπη θέλουν πρόσβαση στα Βαλκάνια. Απώτερος στόχος τους είναι η περικύκλωση και κατοχή τους. Γι' αυτό εντείνουν την εξάρτηση της Τουρκίας από το φυσικό αέριο. Στα τέλη Οκτώβρη υπογράφηκε συμφωνία για τη διάφορη αγωγού που θα ενώνει τα δίκτυα

Ρωσίας-Τουρκίας με την προοπτική της εξαγωγής στα Βαλκάνια ρωσικού αερίου. Πρόκειται για την απελευθέρωση 8 δις κυβικών μέτρων αερίου το χρόνο. Ο αγωγός θα λειτουργήσει κατά το β' μισό του 2001 και τον έχουν αναλάβει η Γκαζπρόμ σε συνεργασία με την ιταλική ENI και τη γαλλική Bouigues. Ο Ετζεβίτ εξέφρασε επίσης την ετοιμότητα και τη θέληση της χώρας του να συνεργαστεί "στον τομέα της αμυντικής βιομηχανίας". Σημειώσαμε πως ήδη οι ρώσοι εξάγουν αέριο στην Τουρκία. Ο όγκος των εμπορικών συναλλαγών των δύο χωρών αγγίζει τα 4 δις δολάρια ενώ οι εισαγωγές από τη Ρωσία αυξήθηκαν μέσα σ' ένα χρόνο (1999-2000) κατά 74%.

Η Γκαζπρόμ είναι σήμερα η μεγαλύτερη επιχείρηση αερίου στον κόσμο. Αποτελεί ουσιαστικά κομμάτι του κρατικού μηχανισμού που την ελέγχει τόσο μέσω του μετοχικού κεφαλαίου όσο και μέσω του ιδιοκτήτη της Ρ.Βιαχίρεφ. Ακολουθώντας την ταχτική του ψόφιου κοριού αποκρύπτεται από τη

Δύση η δύναμή της. Όπως αποκαλύπτει το Νιούζγουικ (23-10): "Υπό την ηγεσία των αφεντικών της βιομηχανίας αερίου, γνωστών ως γκαζοβίκι, η Γκαζπρόμ κέρδισε μια φήμη μυστικότητας αξεπέραστη ακόμη και για τα ρωσικά πρότυπα. Μέχρι το 1995 η εταιρεία δεν πλήρωνε φόρους στη ρωσική κυβέρνηση. Όταν τελικά άρχισε να καλλιάζει, το ποσό ήταν συνήθως προϊόν μυστικών διαπραγματεύσεων με τις αρχές. Οι συνομιλίες δε θα μπορούσαν να διευκολυνθούν, διότι τα βιβλία της Γκαζπρόμ είχαν πλαστογραφηθεί για χρόνια. Η επιχείρηση υιοθέτησε διεθνή πρότυπα λογαριασμών μόλις πριν τρία χρόνια, ενώ χρησιμοποιεί επίσης και ρώσικες μεθόδους. Στο πρώτο μισό του 1999, τα διεθνή βιβλία παρουσίαζαν ζημιά 2,04 δις δολαρίων ενώ τα ρώσικα 1,05 δις κέρδος". Η Γκαζπρόμ σχεδιάζει στο μακρινό μέλλον την εξαγωγή αερίου στην Ινδία μέσω Αφγανιστάν-Πακιστάν.

Πογκρόμ στο δημοκρατικό τμήμα του κεφαλαίου

Στο εσωτερικό συνεχίζεται το πογκρόμ ενάντια στο δυτικόφιλο κεφάλαιο. Κανείς δε θα μπορούσε να συνοψίσει καλύτερα την επιχείρηση από το ρώσο πρόεδρο όταν δήλωνε: "εάν μας εκνευρίσουν θα τους απαντήσουμε με το ρόπαλο στο κεφάλι" (Ελευθεροτυπία, 3-11). Ο ιδιοκτήτης του τηλεοπτικού δικτύου Μίντια Μοστ Βλ. Γκουσίνσκι, κύριος στόχος της επίθεσης, καλείται να καταθέσει στον ανακριτή αλλιώς απειλείται με έκδοση εντάλματος της Ιντερπόλ. Ευτυχώς όμως έχει καταλάβει τα πολιτικά κίνητρα των διώξεων και αρνείται να παρουσιαστεί. Σε μέτωπο με τον Μπερεζόφσκι σκοπεύει να συνεργαστεί για τη διάσωση του καναλιού NTB.

Η μόλυνση στην Ανατολή, τα κινήματα στη Δύση

Ένα ακόμη έγκλημα ήρθε στο φως (με στοιχεία της αμερικάνικης μη κυβερνητικής οργάνωσης "Government Accountability Project" και της ρωσικής "Siberian Scientists for Global Responsibility"). Είναι η μόλυνση ποταμών και εδαφών της Σιβηρίας από πυρηνικά απόβλητα του Σιβηρικού Χημικού Συγκροτήματος κοντά στην απαγορευμένη πόλη Τιουμέν-7. Η μόλυνση κυμαίνεται "σε υψηλότερα επίπεδα από αυτή που θα παρήγαν 10000 πυρηνικοί αντιδραστήρες". Οι οργανώσεις αναφέρουν ότι τα υψηλά ποσοστά ραδιενέργειας, 20 φορές πάνω απ' το κανονικό "παραπέμπουν στην πιθανή ύπαρξη στο εν λόγω συγκρότημα ενός γιγάντιου πυρηνικού επιταχυντή ή ενός γιγάντιου πυρηνικού αντιδραστήρα, που δεν έχει αποκαλυφθεί" (Ελευθεροτυπία, 3-11).

Για όλα αυτά τα τερατώδη δε γίνεται κανένα μεγάλο οικολογικό κίνημα στη Ρωσία.

Παλιά ιστορία. Η μόλυνση είναι στην Ανατολή και τα κινήματα κατά της βιομηχανικής ανάπτυξης στη Δύση.

Η ΜΕΤΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Δυναμώνουν οι αντιθέσεις ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα της αστικής τάξης

Η κρίση διεθνούς στρατηγικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στα τελευταία 10 χρόνια έχει μετατραπεί σήμερα σε μια ανοιχτή εσωτερική πολιτική κρίση.

Δεν είναι η οριακότητα του αποτελέσματος της ψηφοφορίας που βάζει ζήτημα αμφισβήτησης της νομιμότητας του επόμενου αμερικανού προέδρου, αλλά είναι η πραγματική οξύτατη σύγκρουση ανάμεσα στα δύο πολιτικά στρατόπεδα της αμερικάνικης αστικής τάξης που μετατρέπεται την οριακότητα του αποτελέσματος της ψηφοφορίας σε πρώτη γραμμής πολιτική και ίσως συνταγματική κρίση.

Αν δηλαδή η πραγματική σύγκρουση των δύο πολιτικών στρατοπέδων δεν είχε πάρει ανταγωνιστικά χαρακτηριστικά αυτό εδώ το αποτέλεσμα αν και οριακό, θα ήταν αρκετό για να δώσει γενικά αποδεκτό, δηλαδή πολιτικά αποδεκτό πρόεδρο των ΗΠΑ και πιο συγκεκριμένα να δώσει πρόεδρο των ΗΠΑ τον Μπους εφόσον βέβαια τα αποτελέσματα της καταμέτρησης και των ταχυδρομημένων ψήφων το Σάββατο 18-11-000 επιβεβαιώσαν την μικρή υπεροχή του τελευταίου στην πολιτεία της

Φλόριντα.

Η παραπάνω διαπίστωση μας δεν σημαίνει ότι οι δύο πόλοι έχουν το ίδιο επίπεδο συνείδησης αυτού του ανταγωνισμού. Πιστεύουμε ότι το χορό του ανταγωνισμού, δηλαδή την πρωτοβουλία της κήρυξης του πολέμου και τελικά την συνείδηση του περιεχομένου του πολέμου την έχει η ηγετική ομάδα Γκορ. Αυτό οφείλεται στο ότι είναι αυτή η ηγετική ομάδα που έχει μια σαφή και καταστροφική στρατηγική για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, μια στρατηγική

που συνεχίζει εκείνη του Κλίντον και την οποία σε γενικές γραμμές έχουμε περιγράψει σαν μια πολιτική στρατηγική συμμαχίας ΗΠΑ – Ρωσίας κάτω από την ουσιαστική ηγεμονία της δεύτερης. Στα πλαίσια αυτής της στρατηγικής η ομάδα Γκορ έχει πλήρη συνείδηση και των αντιφάσεων, της “θολούρας” και των ταλαντεύσεων της εξωτερικής πολιτικής του αντίθετου πόλου. Αυτός ο πόλος, ο πόλος Μπους, εκφράζει περισσότερο το αυθόρμητο της “βαθιάς” αμερικάνικης αστικής τάξης που παρακολούθησε σε γενικές γραμμές αμήχανη όλα αυτά τα χρόνια την πολιτική Κλίντον, παρά μια συνειδητή και επεξεργασμένη επιλογή της που να έχει αποκτήσει μέσα στους κόλπους της ηγεμονικά χαρακτηριστικά.

Το γενικό πνεύμα της αμερικάνικης αστικής τάξης, αυτό που χαρακτηρίσαμε “αυθόρμητο”, την οδηγεί σήμερα στο συμπέρασμα ότι η πολιτική Κλίντον, δηλαδή η πολιτική του επεμβατισμού σε ό-

λα σχεδόν τα θερμά και ψυχρά μέτωπα του πλανήτη με σκοπό την “ειρήνευση” κάτω από αμερικάνικη επιδιαιτησία έχει παντού αποτύχει. Ξέρουν πια ότι ο Κλίντον δεν ειρήνευσε τη Μέση Ανατολή, ότι δεν έκαμψε τον Σαντάμ, ότι δεν έκλεισε το ιρλανδικό. Αυτά χώρια από τις ανοιχτές επεμβατικές αποτυχίες του στη Σομαλία και στην Αϊτή. Ξέρει ακόμα η αμερικάνικη αστική τάξη ότι μετά από όλα αυτά οι ΗΠΑ όχι μόνο δεν έχουν “εξημερώσει” τη Ρωσία και δεν έχουν εκδημοκρατίσει ούτε σταλιά την Κίνα, αλλά έχουν συγκεντρώσει την παγκόσμια αντιπάθεια συμπεριλαμβανομένης και της ευρωπαϊκής για την άμυνα της οποίας πληρώνουν επιπλέον καμιά εκατοντάδα δις δολάρια κάθε χρόνο.

Όλες αυτές τις αποτυχίες κανένα στέλεχος ή δεξαμενή σκέψης των ΗΠΑ δεν τις αποδίδει απ’ όσο γνωρίζουμε σε μια συνειδητή πολιτική κατευνασμού της Ρωσίας και της Κίνας και ακόμα περισσότερο κανείς δεν έχει υπονο-

ήσει ότι στο θρόνο της μόνης υπερδύναμης κάθεται ένας πρόεδρος πιστός υπηρέτης του Κρεμλίνου. Αυτά σημαίνουν ότι με κανέναν τρόπο το νέο κυρίαρχο ρεύμα μέσα στην αμερικάνικη διπλωματία, το ρεπουμπλικάνικο, δεν έχει συλλάβει τη στρατηγική του ρωσοκινεζικού άξονα και γι’ αυτό δεν έχει εντάξει μέσα σ’ αυτήν τις αποτυχίες της γραμμής Κλίντον – Γκορ. Εκείνο όμως που έχει συλλάβει ενστικτώδως είναι ότι πρέπει οι ΗΠΑ να απαγκιστρωθούν από τα πολλά επεμβατικά μέτωπα της περιόδου Κλίντον, ότι πρέπει να κατασκευάσουν μια αυτόνομη ομπρέλα πυρηνικής άμυνας απέναντι στους αναδυόμενους τριτοκοσμικούς πυρηνικούς τραμπούκους, παρά τις διαμαρτυρίες της Ρωσίας και της Κίνας, ότι πρέπει να ζητήσουν από την Ευρώπη να πληρώσει και αυτή για όλα αν θέλει ένα ισχυρό ΝΑΤΟ και ακόμα, ότι πρέπει να συγκρατήσουν την Κίνα και στο ζήτημα της Ταϊβάν και τη Ρωσία στην όλο και πιο φασιστική επιθετικότητά της στον άμεσο περίγυρό της.

Όλες αυτές οι αντιλήψεις, ιδιαίτερα η τελευταία, αν και είναι σε πολύ χαμηλούς τόνους διατυπωμένη από το επιτελείο του Μπους, αποτελούν ευθεία ακύρωση της γραμμής Κλίντον – Γκορ και αντικειμενικά εμποδίζουν ή καθυστερούν την επέλαση της ρώσικης διπλωματικής μηχανής παντού στον πλανήτη και οξύνουν τις σχέσεις του ρωσοκινεζικού νεοαξιοκρατικού άξονα.

Αυτή η οξύνση είναι που αντανακλάται τώρα με ιδιαίτερη ορμή στο εσωτερικό της ίδιας της ιμπεριαλιστικής υπερδύναμης πάνω στο ζήτημα δηλαδή ποια από τις δύο τάξεις της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής θα επικρατήσει.

Οφείλουμε ωστόσο εδώ να παρατηρήσουμε ότι τόσο η πολιτική Μπους όσο και η πολιτική Γκορ συγκρούονται μεταξύ τους όχι ατόφιας και γυμνής από αποχρώσεις, αλλά επικεφαλής πολύ ευρύτερων και αξεκαθάριστων μετώπων. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την πολιτική Γκορ ο οποίος εκφράζει κάτι εντελώς ιδιαίτερο, όπως και ο Κλίντον, μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα, εκφράζει δηλαδή μια τάση που μπορεί να κυβερνήσει μόνο κρυμμένη σε μια πολύ ευρύτερη πολιτική γραμμή.

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΓΚΟΡ

Ο ίδιος ο Γκορ είναι πιστός και παλιός σύμμαχος της Ρωσίας. Ο

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΗΣ

Παρακολουθώντας κανείς τις καμπάνιες αμφισβήτησης που διεξάγει η ηγετική ομάδα Γκορ ενάντια στα επίσημα αποτελέσματα της Φλόριντα βλέπει μια διαρκή αναζήτηση νέων επιχειρημάτων που υποδηλώνουν την έλλειψη αρχών.

Αρχικά ο Γκορ δέχτηκε το αποτέλεσμα και συγχαίρηκε τον Μπους για την νίκη του.

Λίγο μετά όταν είδε ότι ήταν τόσο “σφικτή” η διάφορα στο αποτέλεσμα απέσυρε την παραδοχή της ήττας του και ζήτησε νέα καταμέτρηση στη Φλόριντα.

Όταν η νέα καταμέτρηση στην συγκεκριμένη πολιτεία, έδωσε πάλι πλειοψηφία στον Μπους, ο Γκορ ζήτησε νέα καταμέτρηση με το χέρι.

Πριν κατασταλάξει σ’ αυτό το νέο αίτημα η κλίκα Γκορ δοκίμασε να ξεσηκώσει ένα κίνημα για μια νέα ψηφοφορία στην περιοχή του Παλμ Μπητς επειδή εκεί το ψηφοδέλτιο που κατέβηκε είχε μια δυσκολία στο διάβασμά του και πιο ειδικά στον εντοπισμό του σημείου όπου θα έπρεπε να γίνει η τρύπα για κάθε υποψήφιο. Αυτό το “κίνημα” απέτυχε κυρίως γιατί την καρτέλα αυτή τη σχεδίασε ένα στέλεχος του δημοκρατικού κόμματος, η Τερέζα Λεπόρ, που είχε τις πιο αδιάβλητες των προθέσεων. Αλλά και πρακτικά δεν ήταν δυνατόν να γίνει νέα ψηφοφορία αν δεν γινόταν μια νέα παναμερικανική ψηφοφορία, πράγμα τουλάχιστον αστείο. Επιπλέον δεν έγινε καθόλου σαφές μόλις δημοσιεύτηκε αυτή η καρτέλα ότι ήταν πιο εύκολο να μπερδευτεί ο Γκορ με τον Μπουχάναν παρά ο Μπουχάναν με τον Μπους.

Έτσι έμεινε σαν μόνο αίτημα του δημοκρατικού κόμματος αυτό της νέας καταμέτρησης των καρτελών με το χέρι. Αρχικά ο Γκορ έβαλε το αίτημα αυτό για μερικές περιοχές της Φλόριντα και όταν οι ρεπουμπλικάνοι του αντέτειναν ότι δεν έχει νόημα μια μερική καταμέτρηση, το πρόβαλε για όλη τη Φλόριντα.

Η διαδικασία με το χέρι που προτείνει ο Γκορ είναι τρομερά χρονοβόρα καθώς οι εφορευτικές θα πρέπει να ελέγχουν τρύπες που γίνονται μηχανικά σε καρτέλες. Για 450 καρτέλες μια εφορευτική χρειάστηκε 13 ώρες. Πόσος χρόνος θα χρειαζόταν για 6.000.000 ψηφοδέλτια που έχει όλη η Φλόριντα;

Το χειρότερο όμως είναι ότι ένα τέτοιο μέτρο είναι εξαιρετικά υποκειμενικό, δηλαδή εξαρτάται εν πολλοίς από την πολιτική σύνθεση των εφορευτικών και τις διαθέσεις τους.

Το επιχείρημα της καμπάνιας Γκορ είναι ότι υπάρχουν 26.000 καρτέλες όπου τα τετράγωνα που αντιστοιχούν στα ονόματα των

υποψηφίων δεν είναι καλά τρυπημένα από τους ψηφοφόρους κι έτσι τα ψηφοδέλτια αυτά έχουν ακυρωθεί γιατί οι μηχανές δεν μπορούν να αναγνωρίσουν τρύπες (Μοντ, 14 Νοέμβρη). Αυτή η πλευρά λοιπόν ισχυρίζεται ότι με την καταμέτρηση με το χέρι οι εφορευτικές θα εκτιμήσουν ποια τετράγωνα τρυπήθηκαν καλά από τους ψηφοφόρους αλλά δεν έπεσε το χαρτάκι ώστε ν’ ανοίξει η τρύπα, ποια τρυπήθηκαν επίτηδες λίγο για να μην πέσει το χαρτάκι και ποια δεν τρυπήθηκαν καθόλου έτσι ώστε να διαπιστωθεί η αληθινή πρόθεση των εκλογέων.

Όμως το ζήτημα σ’ αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι η θέληση των εκλογέων αλλά η ερμηνεία αυτής της θέλησης από τους θεσμοθετημένους μηχανισμούς καταμέτρησης που εν προκειμένω χρησιμοποιούν πάγια τις μηχανές γι’ αυτή τη δουλειά.

Εννοείται ότι αν περάσει του Γκορ στις επόμενες εκλογές η Αμερική θα περάσει στον δέκατο ένατο αιώνα απομακρυνόμενη ραγδαία από τις τεχνικές της μηχανογράφησης. Βεβαίως θα μπορούσαν και τώρα να εξίσου τυχοδιωκτικά και οι Ρεπουμπλικάνοι να χάσουν τη δικαστική μάχη της Φλόριντα να απαιτήσουν νέες καταμετρήσεις και μάλιστα με το χέρι σε εκείνες τις πολιτείες την ΗΠΑ όπου το δημοκρατικό κόμμα απέσπασε την οριακή πλειοψηφία, οπότε όλο το αμερικάνικο εκλογικό σύστημα θα διαλυόταν και θα υπήρχε για μήνες πολιτικό κενό, δηλαδή βαθιά πολιτική κρίση στις ΗΠΑ.

Αυτοί είναι λοιπόν οι λόγοι για τους οποίους σε πρώτο επίπεδο προχωράει η διαδικασία υπέρ του Μπους. Η πλευρά Γκορ ισχυρίζεται ότι η πρώτη ανακήρυξη του Μπους σαν προπορευόμενου στη Φλόριντα έγινε επειδή η πολιτειακή υπουργός Εσωτερικών Χάρις ανήκει στο Ρεπουμπλικάνικο κόμμα και επικαλείται την απόφαση του πολιτειακού δικαστηρίου της Φλόριντα ότι μπορεί να συνεχιστεί και η καταμέτρηση με το χέρι σε ορισμένες περιοχές της Φλόριντα. Όμως αυτή η δικαστική απόφαση δεν αναιρεί την ανακήρυξη του Μπους από την Χάρις, αλλά αφήνει κατοπινή δυνατότητα δικαστικής διεκδίκησης από τον Γκορ. Επιπλέον η σύνθεση του δικαστηρίου αυτού ισοζυγίζει την πολιτική μορφή που απευθύνουν οι δημοκρατικοί κατά της Χάρις, επειδή και τα επτά μέλη είναι διορισμένα από δημοκρατικούς κυβερνήτες της Φλόριντα κατά το παρελθόν.

Μπορεί κανείς λοιπόν να προβλέψει πόσο βαθιά θα δοκιμαστεί σ’ αυτή τη διαδικασία η αμεροληψία των διοικητικών και δικαστικών θεσμών για την οποία οι αμερικάνοι είναι τόσο περήφανοι, ενώ θα δοκιμαστεί και το επίπεδο του αστικού δημοκρατισμού και της πολιτικής ωριμότητας συνολικά της αμερικάνικης κοινωνίας.

